

NUR

ÜSTAD'IN RAMAZANLARI

DR. İMAN LAGA:

RİSALE-İ NUR

YAŞAYAN TEFSİR

KİTAPLARA SİĞMAYAN
BİR KUR'AN TARİFİ

BU KİTAPLARDA HADİŞ OKUMAK
SAHABEDEN İŞİTMEK GİBİ

İHSAN KASIM'IN HATIRALARINDAN
SAHABE AHLÂKLI İNSANLAR

ÜÇ CESET BİR
RUH YAPACAĞIZ

RAMAZAN
HATİMLERİ

ARA ÖĞÜNLER
ZARARLI

SANA GÜLÜMSEDİM,
SEN FARK ETMEDİN

12

Kitaplara sığmayan
bir Kur'an tarifi

20

Bu kitaplarda hadis okumak,
Sahabeden işitmek demektir

28

Nur bahçelerinde
bahar mevsimi

Bu muhabbetin
benzeri yok

48

Üstad'ın Ramazanları 50

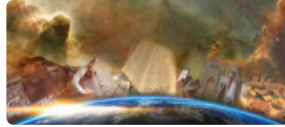
Ramazan'la
gelenler

52

Yeryüzünde bir
Ramazan günü

58

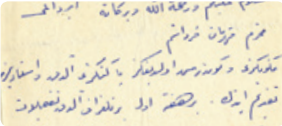
Bediüzzaman ve
talebeleri âhiret
pazarında

62

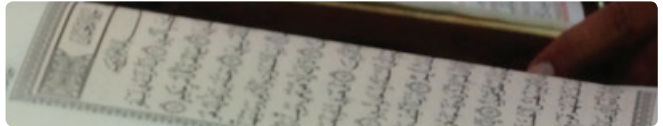
Mektuplarda
Ramazan

66

Ramazan hatimleri

73

Risale-i Nur
yaşayan tefsir

90

Sahabe ahlâkını
yaşayan insanlar

108

Üç ceset bir ruh
yapacağız

112

- 4 Meraka değenler...
- 6 ... ve değmeyenler
- 7 **Esmâ rehberliğinde bir şehir turu**

- 10 Sana gülümsedim, sen fark etmedin
- 22 Kiblenümâlî pusula
- 26 Zamansız zamanlarda zaman bulma sanatı
- 34 Zamanın cihadı: gönülleri fethetmek
- 39 Calicut Üniversitesinde Risale-i Nur coşkusu

Rüstempaşa'da bir zaman tüneli 44

Ara öğün vücuda zararlı 74

Çiçekler açmış her yerde 78

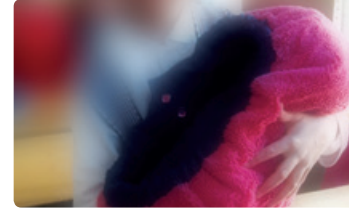
İki teyze, iki hayat dersi 82

Abdülhamid Hocanın misafirleri 84

Merhamet günlüğü 87

89 **Küçük annenin monttan bebeği**

106 İslâm âleminin ikiz kardeşleri

118 Risale-i Nur'u nasıl tanıdım?

124 **Üstad'a mektuplar**

126 "Onun nuruyla bak" demiştiniz...

128 Hüzünlüyüm Üstadım

134 Sıfır noktası

Çocuk camide 137

Cennet topları 140

Çocuk duaları 142

Çocukluğumun model insanları 144

Yoktan bir evlât, benden bir anne 148

Mezar taşını kucaklayan ağaç 150

Soğukta ebediyet arayışları 151

Vücudunda adem, ademinde vücut 154

Beklentisiz bir hayata alışmak 158

Sümbül ile bir muhavere 160

Meraka

Bilirsin ki, en ziyade insanı tahrik eden meraktır. Hattâ eğer sana denilse, "Yarı ömrünü, yarı malını versen, Kamer'den ve Müşteri'den biri gelir, Kamer'de ve Müşteri'de ne var ne yok, ahvalini sana haber verecek. Hem doğru olarak senin istikbalini ve başına ne geleceğini doğru olarak haber verecek." Merakın varsa vereceksin.

Halbuki şu zât, öyle bir Sultan'ın ahbarını söylüyor ki, memleketinde Kamer bir sinek gibi bir pervane etrafında döner.

O Arz olan o pervane ise, bir lâmba etrafında pervaz eder.

değenler ...

Ve o Güneş olan lâmba ise, o Sultan'ın binler menzillerinden bir misafirhanesinde binler misbahlar içinde bir lâmbasıdır.

Hem öyle acaib bir âlemden hakikî olarak bahsediyor ve öyle bir inkılâbdan haber veriyor ki, binler küre-i Arz bomba olsa patlasalar, o kadar acib olmaz.

Hem öyle bir istikbalden doğru olarak haber veriyor ki, şu dünyevî istikbal, ona nisbeten bir katre serap hükmündedir.

Hem öyle bir saadetten pek ciddî olarak haber veriyor ki, bütün saadet-i dünyeviye ona nisbeten bir berk-i zâilin bir şems-i sermede nisbeti gibidir.

-- Sözler ▶

...ve değmeyenler

Ben herhangi bir gazetede hatırlanmaya değer bir haber okumadığımdan eminim. Eğer bir adamın soyulduğuna, öldürüldüğüne, kazada öldüğüne, yahut bir evin yandığına, bir teknenin battığına, bir buharlı geminin infilâk ettiğine, bir kuduz köpeğin veya kış ortasında bir çekirge sürüsünün telef olduğuna dair bir haber okumuş isek, aynı konuda ikinci bir haberi okumamıza ihtiyaç yoktur. Bir tane yeter; prensibi kavradıysanız, bir yığın vak'a veya uygulamaya ne ihtiyacınız olabilir? Adına haber denen şeylerin tümü, bir düşünür için dedikodudan ibarettir; bunların yazar ve editörleri de çay saatinde çene çalan kocakarılarıdır.

Henry David Thoreau ■

ŞEYMA GÜR

Esmâ rehberliğinde bir şehir turu

*Şehir hayatının telâşî içinde fark
etmesek de, attığımız her adımda bir
Esmâ tecellîsi bize gülümsüyor.*

Bir gün evden çıktım. Evimden çıkarken dedim: “Ya Allah bismillah, ya Hafız!” Metroya kadar yürümeliydim. Yolun güzel bir korunun içinden geçiyor. O ulu ağaçlar zeval bulmasın aman: Ya Hayy ya Kayyum!

Koru aslında bir hastanenin de içinde bulunduğu alana ait.

Gelen giden, ana baba günü. Hastalar, hasta yakınları, hasta ziyaretçileri, dertler ve dertliler... Dedim: Ya Şâfi!

Metro durağına vardığımda kalabalıktı. Üstelik gelen araç da gayet kalabalıktı. Fakat binmeliydim: Ya Mukaddim! Ya Muin! ▶

Yenikapı durağında indim. 15 Temmuz şehitleri ile buluşma noktam. Üç İhlâs bir Fatiha okuyarak gülümseyen yüzlerine baktım, gözlerim doldu. Ya Kerim!

Genç bir nüfusumuz var. Etrafımdaki gençlere bakıp dedim: Ya Hâdi!

Yaşlı bir teyze bastonuna dayanarak elindeki poşetle küçük adımlarla güçlkle yürüyordu: Ya Rahman!

Menzil-i maksuda doğru yürürken sağlı sollu dükkânlarda esnaf sabah telâşında. Kimi dükkânını açıyor, kimi kapısının önünü temizliyor, kimi dükkân önüne mallarından numuneler çıkarıyor. Herkes ekmek kovalayacak: Ya Rezzak!

Kalabalıklar... Ülkemin insanları, aynı vatani paylaştığım: Ya Vedud!

Bir kedicik ayaklarıma süründü: Ya Rahim!

Ve vapur ve Boğaz... Bugün deniz turkuaz: Ya Cemil!
Bir karabatak uzun boynunu uzatmış uçarak geldi, deniz yüzeyine başarıyla iniş yaptı. Biraz sağı solu kolağan ettikten sonra cup diye denize daldı. Uçması mı, yüzmesi mi, dalması mı daha daha güzeldi bilemedim: Ya Hakîm!

Mart çiçekleri yol kenarlarında gülümsüyorlar. Yaşasın, baharın ucu göründü: Ya Müzeyyin!

Güneş, bulut perdelerinden sıyrılmış, olanca parlaklığıyla tecelli etmede: Ya Nur!

Şehirde hayat ile memat iç içe. Cami avlusundaki sağa sola yatmış tarihi mezar taşları söyledi: Ya Baki Ente'l-Baki!

Ve sonunda bugünkü sergüzeştim bitip döndüğümde "elhamdülillâh" diyerek evime girdim. Ya Selâm! ■

 TÜRKMEN AY

Sana gülümsedim, sen fark etmedin

*Başını bir çevirseydin,
sana yalnız olmadığımı
hatırlatacaktım.
Sana çok değer verenden
bahsedecektim.*

Sana gülümsedim, sen fark etmedin.
Hep gülümsedim. Hiç vazgeçmedim, vazgeçmem. İsteyerek geldim. Göstereceğim bir güzellik var.

Gülümsememi görseydin sana anlatacaklarım vardı. Sana çok değer verenden bahsedecektim. Beni sana gülümsetenden. Renk renk, çeşit çeşit yarıpandan.

Onu sana anlatmak için çırpınıyorum. Nerde bir toprak varsa oradan ortaya çıkıyorum. Hattâ betonları deliyorum bazan; yahut taşların arasından başımı uzatıveriyorum. Şahit olmaya gelmiştin ama olmuyorsun. Kaçırıyorsun, senin şahitliğin eksik olacak.

Canın sıkılmıştı, üzgündün, yalnız hissediyordun. Oysa ben hep geçtiğin yolun kenarındaydım. Balkondaki saksıdaydım. Başını bana bir çevirseydin, sana yalnız olmadığını hatırlatacaktım.

Gülümsememi görebilseydin sorardın belki: Rengin nasıl olmuş? Seni kim boyadı? Bu kadar çok ve çeşitli nasıl olabiliyorsun? Kim karar veriyor? Kışın kaybolup gidiyorsun ama baharda yine ortaya çıkıveriyorsun; kim seni nerede saklıyor?

Fark etseydin sorardın. "Sarı çiçeğe," kırmızıya, güle, kiraz çiçeğine....

Dönüp bakabilseydin görecektin sana nasıl gülümşüyorum. Birimizi fark etsen, hepimizi fark edecektin. Yüzümüz hep sana dönüktü. Bir şeyler anlatmak istiyorduk.

Keşke bakmaya zamanın olsaydı! Keşke baksaydın! Keşke fark etseydin! ■

Kitaplara sığmayan bir Kur'an tarifi

*Kur'ân'ın yeryüzüne inişi Asr-ı Saadette
tamamlanmıştı. Fakat Kur'ân'ın semâsından
inişler hiç bitmeyecekti.*

Bediüzzaman'ı kuş uçmaz, kervan geçmez bir Anadolu beldesine sürdüler: Kimseyle görüşmesin, kimsenin ondan, onun kimseden haberi olmasın diye.

Daha doğrusu:

Rabbiyle ve Rabbinin eserleriyle baş başa kalsın, Kur'ân'dan ve kâinat kitabından başka şeyler onun zihnini dağıtmasın, dünyanın bin bir türlü hali onu meşgul etmesin diye.

Bunlardan birincisi ehl-i dünyanın, ikincisi ise ilâhî kaderin hesabıydı.

İlâhî kader, hükmünü ehl-i dünyanın eliyle böyle icra ediyordu.

”

Anadolu'nun cennet-misal köşelerinden birinde Kur'ân ve kâinatla halvet halindeki bir âlimin kaleminden, i'câz-ı Kur'ân'a dair harikulâde bir eser vücuda geldi.

Nice ömürlere bedel bir ömrün birikimi, bütün şartları böylece önünde hazır bulduktan sonra, kaderin ona yüklediği vazifeyi yerine getirmeye başladı.

Yazdı, yazdı, yazdı.

Yazdıkları, Kur'ân semâsından inen burhanlardı.

Kur'ân'ın yeryüzüne inişi Asr-ı Saadette tamamlanmıştı. Fakat Kur'ân'ın semâsından inişler hiç bitmeyecekti.

Her asır onda yeni birşeyler keşfedecek, her çağ ondan yeni yeni şeyler öğrenecekti.

Zaman geçecek, dünya yaşlanacak, herşey eskiyecek, fakat Kur'ân hep gençleşecek, hep gençleşecekti.

O bir mucizeydi hiç şüphesiz; fakat başka mucizelerden çok farklıydı.

Bitmeyen bir mucizeydi, zamanı geçmeyen bir mucizeydi, kendi içinde nice mucizeler barındıran bir mucizeydi.

“İ'câz” kelimesiyle anlatılıyordu onun mucizeliği. Bu, onun herkesi âciz bırakan özelliğini anlatan bir kelimeydi.

Yüzyıllar boyunca âlimlerimiz Kur'ân'ın i'câzını çeşitli ▶

//

Yirmi Beşinci Söz bir yandan Kur'ân'ın mucizelerini sıralarken, bir yandan da, okuyucuya bir nevi "Kur'ân okuma teknikleri" öğretiyordu.

yönleriyle incelediler. Kütüphaneler dolusu eserlerle onu anlatıp durdular.

Ve bu eserler, Kur'ân semâsından inen yıldızlar gibi insanlık âlemini aydınlattı asırlar boyunca.

Derken, Anadolu'nun cennet-misal köşelerinden birinde Kur'ân ve kâinatla halvet halindeki bir âlimin kaleminden, i'câz-ı Kur'ân'a dair harikulâde bir eser döküldü satırlara.

"Mu'cizât-ı Kur'âniye" adını verdi müellifi bu esere.

Eserine başlarken, önce "Kur'ân nedir, tarifi nasıldır?" diye sordu.

Sonra bu soruyu birbirinden muhteşem üç ayrı tariflerle cevaplandırdı.

Sonra da Kur'ân'ın i'câzına geçti.

Ve bu Mucizeler Mucizesini, üç beş yönüyle değil, tam kırk yönüyle anlattı.

Onun kırk ayrı türden mucizesinin yüzlerce örneklerini sıraladı.

Hem de öyle bir üslûpla ki, anlamak için âlim olma-ya ihtiyaç yoktu, sadece insan olmak ve anlamayı istemek kâfi idi.

Uzman olmayanlara, Yirmi Beşinci Söz, bir yandan Kur'ân'ın mucizelerini anlatırken, bir yandan da Kur'ân'a nasıl yaklaşılacağını ve ondan nasıl öğüt alınacağını gösteriyor, bir bakıma "Kur'ân okuma tekniklerini" öğretiyordu.

Âlimlerin istifadesi ise çok daha fazlaydı şüphesiz. Sonuçta Yirmi Beşinci Söz Kur'ân deryalarından bir derya idi; her seviyeden insan ondan kendi kabı ölçüsünde bir nasip alıyordu.

Ve bu deryaya dalan herkes, kendisini Yer ve Gökler Rabbine karşı iki türlü minnet ve şükran borcu altında buluyordu:

Biri, bizi Kur'ân'ına muhatap ettiği için, biri de Kur'ân'ını bize böylece anlatan bir büyük âlimi bize lütfettiği için...

İşte Bediüzzaman'ın Kur'ân'a dair emsalsiz eseri Yirmi Beşinci Sözün başındaki Kur'ân tarifi: ▶

KUR'AN,

- şu kitab-ı kebir-i kâinatın bir tercüme-i ezeliyesi
- ve âyât-ı tekviniyeyi okuyan mütenevvi dillerinin tercüman-ı ebedîsi
- ve şu âlem-i gayb ve şehadet kitabının müfessiri
- ve zeminde ve gökte gizli esma-i ilahiyenin manevî hazinelerinin keşşafı
- ve sutûr-u hâdisatın altında muzmer hakaikin miftahı
- ve âlem-i şehadette âlem-i gaybın lisanı
- ve şu âlem-i şehadet perdesi arkasında olan âlem-i gayb cihetinden gelen iltifatat-ı ebediye-i Rahmaniye ve hitabat-ı ezeliye-i Sübhaniyenin hazinesi
- ve şu İslâmiyet âlem-i manevîsinin güneşi, temeli, hendesesi
- ve avâlim-i uhreviyenin mukaddes haritası
- ve zat ve sıfât ve esma ve şuun-u ilahiyenin kavli-î şârihi, tefsir-i vâzihı, bürhan-ı kâtı'ı, tercüman-ı sâtı
- ve şu âlem-i insanîyetin mürebbisi
- ve insanîyet-i kübra olan İslâmiyet'in mâ ve ziyası

- ve nev-i beşerin hikmet-i hakikiyesi
- ve insanîyeti saadete sevk eden hakiki mürşidi ve hâdîsi
- ve insana hem bir kitab-ı şeriat
- hem bir kitab-ı dua
- hem bir kitab-ı hikmet
- hem bir kitab-ı ubudiyet
- hem bir kitab-ı emir ve davet
- hem bir kitab-ı zikir
- hem bir kitab-ı fikir
- hem bütün insanın bütün hâcat-ı manevîyesine merci olacak çok kitapları tazammun eden tek, câmi' bir kitab-ı mukaddestir;
- hem bütün evliya ve sıddıkîn ve urefa ve muhakkikînin muhtelif meşreplerine ve ayrı ayrı mesleklerine, her birindeki meşrebin mezâkına lâayık ve o meşrebi tenvir edecek ve her bir mesleğin mesâkına muvafık ve onu tasvir edecek birer risale ibraz eden mukaddes bir kütüphane hükmünde bir kitab-ı semavîdir. ■

Bu kitaplarda hadis okumak, Sahabeden işitmek demektir

Hadis-i şerifler hakkında kafaların çokça karıştırıldığı bir zamanda, temel hadis kaynaklarına dair Bediüzzaman'ın bize hatırlattığı bir ölçü hepimizin yüreğine su serpiyor.

Bu ölçü, yüzyıllardır ümmetin takip ettiği ve onunla doğru yolu bulduğu bir ölçüden başkası değil. Sadece, zamanımızın şamatası arasında biz bunu kolay kolay hatırlayamaz olmuştuk.

“Mu’cizât-ı Ahmediye” adını verdiği On Dokuzuncu Mektup boyunca, Bediüzzaman Said Nursî, hadis usulünde yerleşmiş ve yüzyıllar boyunca İslâm âlimlerine yol göstermiş olan pek çok önemli gerçeği, yer yer herkesin anlayabileceği bir lisanla bize ders veriyor.

Bu bahislerden birinde, temel hadis kaynaklarının nasıl bir titizlikle vücuda getirildiğine işaret ettikten sonra, o kitaplardan birinde, meselâ Buharî’de bir hadis-i şerif görmenin ne anlama geldiğini, son derece kesin ve net bir ifade ile bize anlatıyor. İşte o cümleler:

Malûmdur ki, yedi-sekiz urgan toplansa, kuvvetli bir halat olur. Binaenaleyh şu en meşhur siddikîn-ı Sahabeden, böyle müteaddit tariklerle ihbar edilen şu mucize-i şeceriye, elbette tevatür-ü manevî kuvvetindedir; belki tevatür-ü hakikîdir. Zâten Sahabeden sonra Tâbiînin eline geçtiği vakit, tevatür suretini alır. Hususan Buharî, Müslim, İbn-i Hibban, Tirmizî gibi kü-tüb-ü sahiha; tâ zaman-ı Sahabeye kadar, o yolu o kadar sağlam yapmışlar ve tutmuşlar ki, meselâ Buharî’de görmek, aynı Sahabeden işitmek gibidir. ■

Tevatür: Haberin en kesin derecesi. Yalan üzerinde birleşmelerine hiçbir surette imkân ve ihtimal bulunmayan topluluk (veya topluluklar) tarafından nakledilen haberdur.

Tevatür-ü manevî: Birbirinden farklı hadiselerden yahut farklı ayrıntılardan bahseden, ancak belirli bir konuda birleşen haberlerin mertebesi. Yukarıdaki pasajda sözü edilen “ağaç mucizesine” dair birçok hadis vardır; bunlardan bir kısmı farklı vak’alardan söz etmekle birlikte, hepsi birden, Resul-i Ekrem aleyhissalâtü vesselâm’ın ağaçlarla ilgili olarak mucize göstermiş olduğu gerçeğinde birleşmekte ve bu hususta bir manevî tevatür teşkil etmektedirler.

EMİNE EREN

Kıblenümâlî pusula

Gemilerde hatt-ı hareketi sağlayan bu mühim alet beni yıllar öncesinde yaşadığım anıya götürdü. Mezun olma sevincini 28 Şubat mağduru olma kasvetinin bastırıldığı sınıf içi

bir sohbet, dönem arkadaşı bir imam ağabeyimiz hepimizi güldürürken düşündüren bir söz söylemişti:

“Hocam, fakülteye bir şeyler elde etmeye geldik, ama giderken görüyoruz ki eldekilerden de olduk. Sağlam bir imanımız vardı, felsefe ile bulandı. İyi kötü bir işimiz vardı, buraya gele gide ondan da olduk!”

Aldığımız eğitimle bir çok kişiye göre değişen ayrı ayrı doğrularla şüpheler içinde kalakaldık demek istemişti sanırım. Kalbimi yokladım: Gayet mutmain, Üstadının açtığı istikamet penceresinden âlemi seyretmekte... Gördüklerimden bir parça paylaşım, sanırım, meramımı daha güzel anlatacak.

Bir hocamın yıllar önce okuduğum 40 hadis derlemesinden bir hadis-i şerifin şerhinde, hocam – kendi ifadesiyle – “Türkçeleştirmekte fevkalâde zorlandığı” bir hadisi aktarmaktadır. Abdullah b. Amr (r.a.) Resulullah’ın (s.a.v.) şöyle buyurduğunu söylemiştir:

“Her amelin bir coşkusu, her coşkunun da bir gevşemesi vardır. Kimin (asıl) coşkusu sünnetimden yana olursa, o mutlaka kurtulmuştur. Kimin de istek, arzu ve rağbeti sünnet dışına yönelik olursa, o helâk olmuştur.”

Bu hadis-i şerife imanı ruhumuza nakşeden Üstadımızın satırlarını bir daha hatırlamak bâbından birlikte okuyalım: ▶

”

*Zulümatlı yollar
içinde, Sünnet-i
Seniyyenin en küçük
meseleleri dahi birer
kıblenümâlî pusula
gibi doğru yolu
gösteriyor.*

Bu fakir Said, eski Said'den çıkmaya çalıştığı bir zamanda rehbersizlikten ve nefsi emmarenin gururundan gayet müthiş ve mânevi bir fırtına içinde akıl kalbim hakaik içerisinde yuvarlandılar. Kâh Süreyya'dan seraya, kâh seradan Süreyya'ya kadar bir sukut ve suud içerisinde çalkalanıyorlardı.

İşte o zaman müşahede ettim ki, Sünnet-i Seniyyenin meseleleri, hattâ küçük âdabları gemilerde hattı hareketi gösteren kıblenümâli birer pusula gibi, hadsiz zararlı, zulümatlı yollar içinde birer düğme hükmünde görüyordum.

Hem o seyahat-i ruhiyede, çok tazyikat altında, gayet ağır yükler yüklenmiş bir vaziyette kendimi gördüğüm zamanda, Sünnet-i Seniyyenin o vaziyete temas eden meselelerine ittibâ ettikçe, benim bütün ağırlıklarımı alıyor gibi bir hiffet buluyordum. Bir teslimiyetle, tereddütlerden ve vesveselerden, yani "Acaba böyle hareket hak mıdır, maslahat mıdır?" diye endişelerden kurtuluyordum.

Ne vakit elimi çektiysem, bakıyordum, tazyikat çok. Nereye gittikleri anlaşılmayan çok yollar var, yük ağır, ben de gayet âcizim, nazarım da kısa, yol da zulümatlı... Ne vakit Sünnete yapışsam yol aydınlaşıyor, selâmetli yol görünüyor, yük hafifleşiyor, tazyikat kalkıyor gibi bir halet hissediyordum. İşte o zamanlarım da İmam Rabbani'nin hükmünü bilmüşahede tasdik ettim.

“

*“Fakülteye
birşeyler elde
etmeye gelirken
sağlam bir
imanımız vardı,
felsefe ile
bulandı.”*

İmam Rabbani Ahmedi Faruki (r.a.) demiş ki: **“Ben seyr-İ ruhanide kat-ı meratib ederken, tabakat-ı evliya içinde en parlak, en haşmetli, en letafetli, en emniyetli, Sünnet-i Seniyyeye ittibâi esas-ı tarikat edenleri gördüm.”**

Üstadımız, Sünnet-i Seniyyeyi yolumuzun esası olarak zikrederken, onu lâyıkiyla uygulamakta zorlanan benim gibileri de bütün bütün ümitsiz bırakmıyor, elinden şu satırlarla tutuyor:

“Sünnet-i Seniyyenin her bir nevine tamamen bilfiil ittibâ etmek ehass-ı havassa dahi ancak müyesser olur. Ona bilfiil olmasa da, binniyet, bilkasd taraf tarâne ve iltizamkarâne tâlip olmak herkesin elinden gelir.”

İnşallah Üstadım.. ■

Kaynaklar:

Hadislerle Gerçekler, Prof. Dr. İsmail Lütfi Çakan, s. 128

Lem'alar, On Birinci Lem'a (1, 2 ve 9. Nükteler)

**İman eden ve güzel işler yapanlar için, Rahmân,
bir sevgi vücuda getirecektir.**

Meryem, 19:96

Peygamberimiz bu âyeti şöyle açıklıyor:

Allah bir kulu sevdiği zaman Cebrail'e buyurur ki:

“Ben filân kişiyi sevdim; sen de sev.”

Sonra Cebrail de aynı şekilde göktekilere seslenir.

Sonra o sevgi yeryüzü ahalisine indirilir.

Tirmizî, Tefsir 19:6

 BİRCAN ERDEN SAYIN

Zamansız zamanlarda zaman bulma sanatı

Bizim problemimiz zaman bulmak veya bulamamak değil, Sünnete uymak yahut uymamak meselesi.

Modern zamanlar insanları öyle bençilleştirdi ki, kendi yakınlarıyla ilgilenmeyi kendilerine yük görür oldular. Kişinin eşine, çocuğuna, annesine, babasına bakıp onların ihtiyaçlarını gidermeye çalışması zahmet halini aldı. Bahane de hazır: “Zamanım yok.” Ya da “Aman canım kendime zor yetiyorum!”

Birinci dereceden yakınların yardımlarına koşmak bu kadar zor olunca, konu-komşu, eş dost daha da zorlar insanı... Ama gün gelir de kendimiz başkalarına muhtaç olursak, tanıdıklarımızın hemen bizi arayıp sormalarını, hattâ yanlarımızda olmalarını nasıl da özlemle bekleriz!

Bu durumu düşündüğümde hep Peygamber Efendimizi (s.a.v.) hatırlarım. Kendisi kâinatın efendisidir, âlemlere rahmet olarak gönderilmiş bir peygamberdir. Öte taraftan her beşer gibi onun da sorumlulukları vardır; aile reisidir, eştir, babadır, devlet yöneticisidir... İş-güç desen herkesinkinden daha çoktur. Tüm bunlara rağmen kuşu ölen bir çocuğa taziyeye gidecek kadar zaman bulur, hem de çocuğun üzüntüsünü paylaşır.

Sakın “zamansızlık” problemimizin çözümü burada yattığı olmasın?

Bizim problemimiz zaman bulmak veya bulamamak değil, Sünnete uymak yahut uymamak meselesi...

Bir niyet etsek Peygamber Efendimizin (s.a.v.) sünnetine uymaya...

O zaman belki de bu güzel halden dolayı zamanımız genişleyecek, yük gibi gördüklerimiz hafifleyecektir. ■

 HAKAN GÜLERCE

Nur bahçelerinde bahar mevsimi

*“Bir gün bu eserleri bütün dünya okuyacak”
 demişti Bediüzzaman.
 Şimdi dünya onu tasdik ediyor.*

Doksan yıl kadar önce, kuş uçmaz kervan geçmez bir Anadolu beldesinin dağlarında Bediüzzaman bir risalesini talebesi Sıddık Süleyman’a yazdırırken, o sadık talebe “Biz yazıyoruz, biz okuyoruz; Üstad bu kadar zahmeti niçin çekiyor?” diye içinden geçirmişti.

Bu düşünceye Bediüzzaman’ın cevabı “Bir gün bütün dünya bu Nurları okuyacak” oldu.

Şimdi gün geçmiyor ki, dünyanın bir yerinden Bediüzzaman ve Risale-i Nurlar üzerine önemli bir faaliyetin haberi gelmesin, Nur’un baharından bir taze çiçek demeti daha kucağımıza düşmesin. ▶

İstanbul İlim ve Kültür Vakfında, hiç ara vermeksizin dünyanın dört bir tarafından gelen gruplarla Risale-i Nur programları düzenleniyor. Şu sıralarda Hindistan'ın en büyük medreselerinden birisi olan ve 150 bin öğrenciye ev sahipliği yapan Deuband Medreselerinden misafirlerimizi ağırlıyoruz. Gelen heyetin önderliğini yapan Dr. Huzeyfe hocamız daha program bitmeden telâşlı ve heyecanlı bir şekilde "Bir an evvel ülkeme dönmek istiyorum, bu hakikatleri bütün öğrencilerimize duyurmalıyım" diyerek duygularını ifade ediyor.

”

“Ukrayna’da İslâmiyet henüz bebek gibi; bu bebeği Risale-i Nur ile büyütelim.”

Lübnan’da Bediüzzaman Haftası kapsamında düzenlenen sergi ve konferansların yerel organizasyonunda görev alan Zeid Hamzah kardeşimiz, “Bu hafta bana günde üç saat uyku yeter. Türkiye’den gelen Nur talebelerini bütün Lübnan’la tanıştırmalıyız. Bir daha ne zaman bulacağız bu fırsatı?” diyordu. Türkiye’den giden heyet de ona ayak uydurmak zorundaydı.

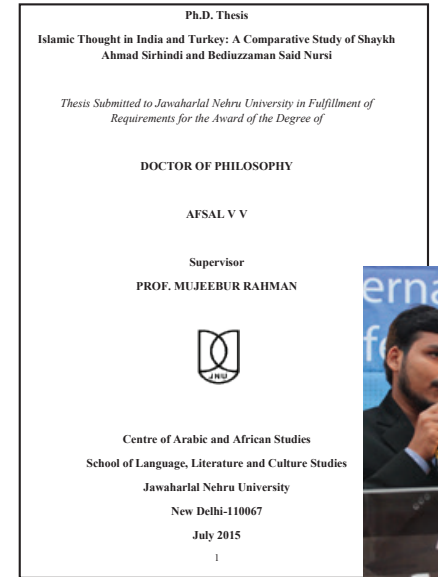

Vakıf’ta düzenlenen doktora öğrencilerine yönelik Risale-i Nur programına Ukrayna’dan katılan Liana isimli yeni Müslüman olmuş kardeşimiz, “Ukrayna’da İslamiyet bir bebek gibi, daha yeni yeni gözlerini açıyor ve büyümeye başlıyor. Lütfen bu bebeği Risale-i Nur ile büyütelim. Bu bebek Risale-i Nur ile büyümese başkaları tarafından büyütülecek. Risale-i Nur’u Ukrayna’ya tanıtmak için üzerime düşen bütün vazifelere hazırım” diyerek feryadını dile getiriyordu.

Vakfın düzenlediği uluslararası sempozyumlarla Risale-i Nur’u tanıyan ve ardından doktora konusu olarak Risale-i Nuru seçen ve bu yıl doktorasını alan kardeşimiz Dr. Afsal Hudawi, Hindistan’dan şu mesajı gönderiyordu:

“Bugün Güney Hindistan’ın en önemli düşünce kuruluşunda, büyük bir topluluğa, iki saat boyunca Risale-i Nur’u doktora tezim kapsamında anlattım. Videosunu gönderiyorum.”

Malezya'dan sempozyumlara katılan Dr. Nur Sakeenah: "Lütfen Malezya'da Vakfın bir şubasını açalım, Vakfın yaptığı bütün faaliyetleri burada da yapalım. Ben bu işe hayatımı adamaya hazırım" diyerek bizi derinden sarsıyordu.

”

“Anne, bana öyle bir dua et ki Türkiye’de çok güzel birşeyle karşılaşayım.”

Amerika'dan Vakfımızı ziyaret eden Dr. Dodd, İstanbul, Bursa, Şanlıurfa, Gaziantep ve Isparta Nur merkezlerine yaptığı ziyaretlerini tamamladıktan sonra Barla'da, Bediüzzaman'ın evinin önünde etrafına toplanan Nur talebelerine şu ifadelerle sesleniyordu:

“Ben buraya Bediüzzaman'ın ayak izlerini takip etmeye geldim. O tam bir barış adamıydı. Bütün Amerikan halkının onu tanıması için, onların anlayacağı dilden, Bediüzzaman'ı ve Risale-i Nur'u tanıtan bir kitap yazılmalı.”

Cezayir'den İstanbul'a turist olarak gelen ve bir arkadaşı vasıtasıyla haberdar olduğu Vakfımızı ziyaret eden siyaset bilimi hocası Dr. Ahmed, Risale-i Nur'ları ilk defa eline almanın heyecanını yaşıyordu. Bir çay içmek için uğradığı Vakıfta iki tam gün zaman geçirerek saatlerce Hutbe-i Şamiye ve diğer risaleler üzerine yapılan sohbetlere katıldı, bu eserleri okudu. Vakıftan ayrılık vakti geldiğinde gözleri dolu dolu şöyle diyordu:

"Kardeşim, ben Cezayir'den ayrılırken anneciğimle konuştum. 'Anne bana öyle bir dua et ki Türkiye'de çok güzel bir şeyle karşılaşayım' dedim. Annem de bana dua etti ve ben burada Risale-i Nur'u tanıdım. Bundan sonraki bütün çalışmalarımı bu eserlere ayıracağım."

”

İİKV’de dünyanın dört bir yanından gelen gruplarla düzenlenen Risale programları hiç fasıla vermiyor.

Bütün bahsedilen bu faaliyetlerin yanında Vakıf şimdi 1-3 Ekim 2017 tarihlerinde düzenlenecek olan **“Kur’an ve Sünnet Rehberliğinde bir İman Hizmeti”** konulu uluslararası sempozyuma hazırlanmakta. Sempozyumda 40’i aşkın ülkeden 120 akademisyenin 4 ayrı salonda Risale-i Nur perspektifinde hazırladıkları tebliğler tartışılacak. ■

Zamanın cihadı: gönülleri fethetmek

*Bediüzzaman'ın hayatı ve düşünceleri,
Ukrayna'nın en kıdemli üniversitesinde
düzenlenen konferansta ele alındı.*

Ukrayna'nın 1576'da kurulan en eski ve köklü üniversitesi olan Ostroh Academy Üniversitesinde düzenlenen konferansta, on ayrı tebliğ ile Bediüzzaman'ın hayatı ve düşünceleri anlatıldı.

Ukrayna'da bir üniversite ortamında düzenlenen ilk konferans olma özelliğini taşıyan konferansın açış konuşmasını Ostroh Academy Üniversitesi Rektörü Prof. Ihor Pasichnyk ve İstanbul İlim ve Kültür Vakfı İcra Kurulu Başkanı ve Isparta Milletvekili Said Yüce yaptı.

"Modern Toplumun Manevi Dinamikleri: Said Nursi ve Gregory Skovoroda" konulu konferansı organize eden Ostroh Academy Üniversitesi İslam Çalışmaları Bölümü adına bölüm başkanı Prof. Mykhaylo Yaku-

bovyh yaptığı konuşmada bu konferansın Ukrayna'da Risale-i Nur'un tanınmasına çok önemli katkıların olacağını ve aynı zamanda Türkiye ve Ukrayna insanları arasındaki ilişkilerin gelişmesinde ve iki ülkenin birbirinden çok şey öğreneceği noktasında ümitli olduğunu söyledi.

Ukrayna Müftü Yardımcısının, akademisyen ve öğrencilerin katıldığı konferansta on tebliğ sunuldu.

SAİD NURSİ'NİN ÖRNEK HAYATI

İİKV İcra Kurulu Başkanı Said Yüce, konferansta yaptığı konuşmada özetle şunları söyledi:

"Bediüzzaman Said Nursi'nin çağdaş Kur'an tefsiri Risale-i Nur Külliyyatı incelenmesi gereken önemli bir kaynaktır. Onun yaklaşımı doğru bilgi edinme ve bilgiyi doğru maksada yönlendirme, tahkikî imana vesile kılma ve bu esaslara bağlı ahlak inşasına dayanır. ▶

● ●
Said Yüce
konuşmasını
yaparken

“

Bediüzzaman'ın yaklaşımı: doğru bilgi edinme, bilgiyi doğru maksada yönlendirme, tahkikî imana vesile kılma, ahlâk inşası.

“Bugünlerden çok önce, böyle bir geleceğe insanların dikkatlerini çekmeye çalışan bir büyük mütefekkirin sesi yankılanıyordu Türkiye’de. ‘Dünya büyük bir manevî buhran geçiriyor’ diyordu bu ses. Ve buhranın kaynağına işaret ediyor, çözümünü gösteriyordu:

“Evet, Risale-i Nur eserlerinin

bu asrın en önemli hastalıkları olan, materyalizm ve dünyevileşme ile gelen hastalıklara karşı en müessir Kur’ani ve imani mesajları içermektedir.

“Bediüzzaman Said Nursi’ye göre bu zamanın en büyük hastalığı zaaf-ı imandır, imansızlıktır. Bu manevi hastalığın tedavisi için deva Kur’an’dadır. Risale-i Nur ise Kur’an’ın tefekkürü ayetlerini, kâinat kitabı ile izah ederek imanı güçlendirmektedir. Ona göre bu zamanın cihadı budur. Yani cihad manevidir, tefekkürî’dir. Islahattır. Zorla, kuvvetle, servetle değil Kur’an’ın hakikatleri ile gönülleri fethetmektir. Asla kuvvet ve zor kullanmaya müsaade yoktur. Zor ve kuvvet, yani maddi cihad, ancak dış güçlerin, vatan ve milletin birliğine yapılan saldırılarına devlet eliyle yapılacak savunma esaslıdır. Bu mesajlarını Risale-i Nur’da ders verdiği gibi bütün hayatı da buna en güzel bir örnek ve şahittir.”

İMAN VE İNSAN İLİŞKİSİ

Prof. Dr. Alparslan Açıkgenç ise yaptığı konuşmada

● ●

Tebliğ sunan akademisyenler ve Türkiye’den katılan heyet ile hatıra fotoğrafı. Prof. Mykhaylo Yakubovych, Prof. Petro Kraliuk, Dr. Solomija Vivchar, Prof. Dmytro Shevchuk, Dr. Igor Dmitruk, Prof. Dr. Alparslan Açıkgenç, Prof. Dr. İsmail Hacinebioğlu, Isparta Milletvekilimiz Said Yüce.

Risale-i Nur’dan Yirmi Üçüncü Sözün analizini yaparak, iman ve insan ilişkisi üzerine değerlendirmelerde bulundu. Risale-i Nur’un kainata iman gözlüğü ile bakma metodunu öğrettiğini vurgulayan Açıkgenç, bunun insanlığın iki cihan saadetini elde etmede anahtar olduğunu ifade etti.

Konferansa İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden katılan Prof. İsmail Latif Hacinebioğlu ‘İnsan ve Kainatın Anlamlandırılması, Epistemik Halkalar’ konulu bir tebliğ sundu.

Yine İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü doktora öğrencisi olan Hakan Gülerce de ‘Hutbe-i Şamiye; Modern Toplumun Manevi Problemlerine Çözümler’ konulu bir tebliğ sundu. ▶

Ukrayna'dan da Prof. Petro Kraliuk, Solomija Vivchar, Dmytro Shevchuk ve Igor Dmitruk da Said Nursi ve Gregory Skovoroda ve Said Nursi üzerine karşılıklı tebliğler sundular.

Konferansın kapanışında da İstanbul İlim ve Kültür Vakfı İcra Kurulu Üyesi Raif Öztürk 'Risale-i Nur Külliyyatı Üzerine Bazı Değerlendirmeler' konulu bir konuşma yaptı.

Konferansın kapanış oturumunda ise, her iki ülkeden katılımcılar, Ukrayna'da gelecekte yapılacak olan faaliyetler üzerine fikir alışverişinde bulunarak bu tür- lü konferans ve çalıştayların daha da derinlemesine ve sıklıkla devam etmesi yönünde karar aldılar. ■

● ●
Felsefe profesörü ve aynı zamanda Ostroh Üniversitesi rektör yardımcısı olan Petro Kraliuk Türkiye'den katılan heyeti makamında ağırladı ve karşılıklı hediyeleşmeler oldu.

Calicut Üniversitesinde Risale-i Nur coşkusu

Hindistan'ın Kerala eyaletinde bulunan Calicut Üniversitesinin organize ettiği Hindistan Genç Akademisyenler Toplantısına Kerala Eyaleti Eğitim Eski Bakanı, çeşitli üniversitelerin rektörleri, milletvekilleri, bölüm başkanları, medya mensupları, birçok akademisyen ve öğrenci katıldı. ▶

INTERNATIONAL
CONFERENCE
ON NURSI STUDIES
12 – 14 February 2017
EMS Seminar Complex
Calicut University Campus

Department of Arabic
UNIVERSITY OF CALICUT
www.universityofcalicut.info

İSTANBUL İLİM VE KÜLTÜR VAKFI
THE ISTANBUL FOUNDATION FOR SCIENCE AND CULTURE
مؤسسة Istanbul للتقافة والعلوم
www.ilkv.org

• •
Tebliğ sunan öğrencilere sertifikaları verildi.

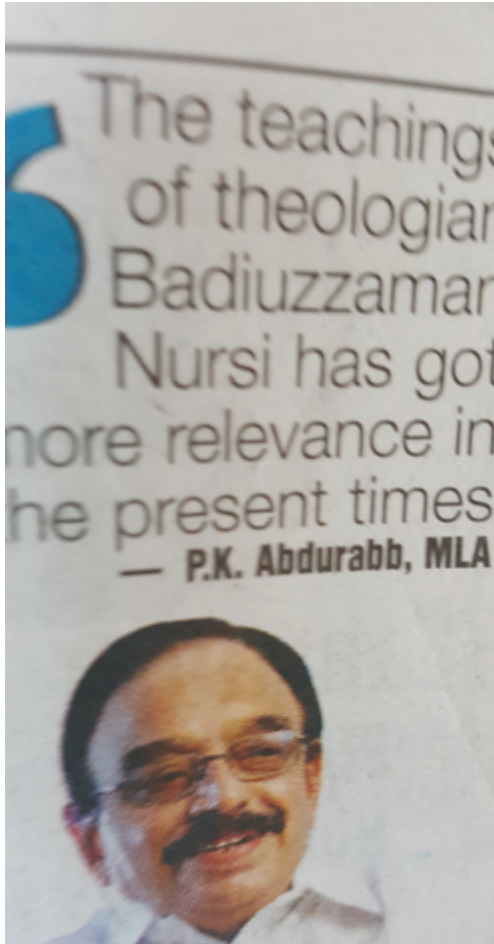
• •
Her konferansta olduğu gibi, burada da öğrenciler verilen aralarda Risale-i Nur kitap standına koştular.

• •
Üniversite genel sekreteri Prof. Dr. Abdul Majeed açılış konuşmasını yaparken.

• •
Konferansa Türkiye'den katılan Prof. Dr. Alparslan Açıkgenç konuşmasını yaparken. Açıkgenç, Risale-i Nur üzerine doktora ve master çalışması yapan gençlere çalışma metodlarıyla ilgili olarak bir saat süren son derece doyurucu bir açılış dersi yaptı.

● ●
Konferansa katılan eski millî eğitim bakanı Abdul Rab ile ilgili gazete haberinin başlığı: Bediüzzaman'ın öğretilerine her zamankinden fazla ihtiyacımız var.

● ●
Konferans açılışında Bediüzzaman ve Risale-i Nur üzerine bir kısa film izlendi. 300 kişilik salonun tamamı dolmuştu.

● ●
Konferansın en duygulu anlarından biri: Risale-i Nur ile ilgili olarak kaleme aldıkları tezlerden çıkardıkları makaleleri sunan 25 öğrenciden her birine, İİKV tarafından birer takım külliyat hediye edildi. Öğrencilerin sevinci görülmeye değerdi. ■

Rüstempaşa'da bir zaman tüneli

Bediüzzaman Said Nursî ve Risale-i Nur ile ilgili tarihî belge ve eşyalar, Rüstempaşa Medresesindeki müzede haftanın yedi günü ziyarete açık.

Rüstempaşa Medresesi'nde açılan Bediüzzaman Said Nursî ve Risale-i Nur Müzesi, ziyaretçilerini ağırlamaya devam ediyor. İstanbul İlim ve Kültür Vakfı bünyesinde açılan müzede, büyük İslâm âlimi Bediüzzaman Hazretlerinin hayatı ve Risale-i Nur hareketinin tarihi ile ilgili belge ve eşyalar sergileniyor.

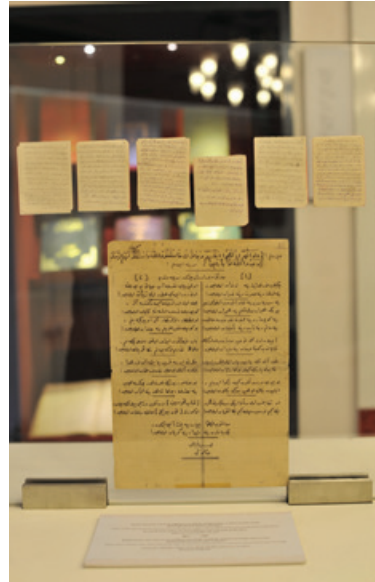
Bediüzzaman'a vatan savunmasındaki kahramanlıkları sebebiyle Padişah tarafından verilen harp ma-

dalyası, dönemin en yüksek ilmî rütbesi olan Mahreç payesi berati, Risale-i Nur'un çoğaltılmasında kullanılan ilk teksir makinesi, üzerine duvar örülerek tenekeler kutular içinde saklanan risaleler, hapisanede demlik altlarına yapıştırılarak koğuştan koğuşa gönderilen pusulalar, Bediüzzaman'ın el yazısıyla telif edilen Risalelerin orijinaleri müzede sergilenen eşyalar arasında.

Müze, Risale-i Nur'un tarihine ait özet bilgiler de kronolojik sıra içinde yer alıyor.

Bediüzzaman ve Risale-i Nur Müzesi, Cağaloğlu'nda, İstanbul Erkek Lisesi yakınındaki Rüstempaşa Medresesi'nde bütün sene boyunca, haftada yedi gün 10:00-19:00 arasında ücretsiz olarak gezilebiliyor. ■

Bu muhabbetin benzeri yok

Nur talebesi kardeşler arasında gördüğüm bağı hiçbir ülkede, hiçbir şehirde, hiçbir millette görmedim. Bu bağlılık, aynı aile içindeki kardeşlerin birbirine bağlılığından, hattâ anne-babanın çocuklarıyla arasındaki bağdan bile farklı. Maşaallah bu öyle bir uhuvvet, muhabbet, dayanışma, yardımlaşma, tefâni, isar, fedakârlık, sevgi, samimiyet ki! Yemin ederim, onların arasında gördüğüm bağlılığı ifadeden âcizim. Bunun benzerini yalnız Sahabenin hayatında okumuştum. Allahım Nur talebelerini muhafaza eylesin ve efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.v.) ile haşreylesin ve Cennetü'l-Firdevsi nasip etsin. Rabbim bize de hem din, hem dünya yönünden onlara uymayı nasip etsin.

Okuma programından izlenimlerim:

Başkasına hizmet ederken nasıl bir dayanışma ve tefâni gösterilir, onu öğrendim.

Şefkat ve merhametin en yüksek derecelerini gördüm. İhtiyar Fırıncı abinin o yaşında bize yol açmak için durması unutulacak gibi değildi. ■

||

Bu öyle bir uhuvvet, muhabbet, dayanışma, yardımlaşma, tefâni, isar, fedakârlık, sevgi, samimiyet ki! Yemin ederim, onların arasında gördüğüm bağlılığı ifadeden âcizim.

Üstad'ın Ramazanları

1. Ramazan'da telif edilen başlıca risaleler
2. Risale-i Nur'un objektifinden yeryüzünde bir Ramazan günü
3. Bediüzzaman ve talebeleri Ramazan'ı nasıl geçirirdi?
4. Bediüzzaman mektuplarında talebelerini Ramazan'a nasıl hazırlıyor?
5. Risale-i Nur talebelerinin Ramazan hatimleri

✍ ŞEYMA GÜR ✍ BIRCAN ERDEN SAYIN ✍ FUNDA DEMİRER

✍ ZÜBEYDE GÖKALP ✍ ZEYNEP TÜRKÖĞLU ✍ ZADİNE FİDAN

-1-

Ramazan'la gelenler

Her Ramazan, Bediüzzaman'a ve Risale-i Nur'a bir hatıra bıraktı. Risale-i Nur Külliyyatının en önemli eserleri Ramazan'da telif edildi.

Bediüzzaman Said Nursî'nin Beyazıt Camiinde hafızları dinlemeye gittiği günlerden biriydi. Hafızların gür ve güzel seslerinden kubbelere yansıyan Allah kelâmına kendisini vermişken, birden o ulvî havayı zehirlemeye teşebbüs eden bir sesi işitir gibi oldu.

“Sen Kur’ân’ı pek parlak görüyorsun. Tarafsız ol, beşer kelâmı gibi bak.”

Bu telkinin şeytan tarafından gelen bir vesvese olduğunu anlamakta gecikmedi Bediüzzaman.

Bunu fark etmesiyle, birçoklarının “tarafsızlık” perdesi altında nasıl şeytanın tuzağına kapıldıklarını fark etmesi de bir oldu.

Bunu bir tartışma takip etti, Bediüzzaman ile şeytan arasında.

Sonra bu tartışma satırlara döküldü ve insanlık âlemi, “Şeytanla Münazara” adlı bir mantık şaheseri kazandı. Bu eser, Kur’ân’ın Allah kelâmı olduğunu son derece net ve sağlam bir muhakeme ile ortaya koyuyor, insan ve cin şeytanlarının tuzaklarına hiçbir fırsat bırakmıyordu.

Bu münazaranın cereyan ettiği gün, bir Ramazan günüydü. ▶

”

Üstad, Ramazan ayı için aylar öncesinden hazırlık yapar, bu ay geldiğinde de hiçbir dakikasını zayi etmeyecek şekilde onu değerlendirirdi.

EMİRDAĞ ÇİÇEĞİ

Ramazan ayı, Bediüzzaman ve Risale-i Nur için sürekli bir feyiz ve bereket kaynağı idi. Bediüzzaman, Ramazan'ın gelişine aylar öncesinden hazırlanır ve hiçbir dakikasını zayi etmeyecek şekilde onu değerlendirmeye çalışır, bu mübarek ay da her defasında ona bir armağan bırakırdı.

Yine bir Ramazan günü, “en dehşetli ve muannid bir zındığın Kur’an aleyhinde bir suikast peşinde olduğu” haberi çalınmıştı Bediüzzaman’ın kulağına.

Bu uğursuz haber, Ramazan’ın feyiyle bir muhteşem eserin doğuşuna vesile oldu.

Niçin binlerce defa okunduğu halde Kur’ân’a doyum olmaz? Nasıl olur da en büyük âlimler en âmi kimselerle beraber Kur’ân’ın önünde diz çöker ve ondan dersini alır? Nasıl olur da en küçük bir sese tahammül edemeyen ölüm döşegindeki hastalar Kur’ân’ın sadâsında huzur bulur?

Daha nice nasıl’lar ve niçin’ler, bu eserde cevabını buldu. Ve bu Ramazan meyvesine Bediüzzaman “Emirdağ Çiçeği” adını verdi.

OTUZ İKİNCİ SÖZÜN BİRİNCİ MEVKİFİ

Bir başka Ramazan gecesi ise Bediüzzaman’ın yaşadığı “temsili bir münazaraya” sahne olmuştu. Bu defa Bediüzzaman’ın karşısında, bütün küfür ve dalâlet ehlinin temsilcisi hükmünde farazî bir şahıs vardı. Zerreden güneşe kadar kapı kapı dolaşan ve her birine hükmünü geçirmeye çalışan bu farazî şahıs, o gece, orada Bediüzzaman ile tutuştuğu münazarada, kâinatın hiçbir tarafında parmak karıştırılabileceği bir alan bulamamış ve canlı-cansız, büyük-küçük bütün mahlûkat tarafından tard edilmişti.

“Lâ şerîke leh” hakikatini bütün inkâr cereyanlarına karşı herkesin kolayca anlayabileceği bir üslûpla ispat eden bu münazara da, yine bir Ramazan armağanı olarak, “Otuz İkinci Sözün Birinci Mevkîfî” Risale-i Nur Külliyyatı içindeki yerini aldı. ▶

Ramazan-ı Şerifte ise, ehl-i iman, birden muntazam bir ordu hükmüne geçer. Sultan-ı Ezelînin ziyafetine davet edilmiş bir surette, akşama yakın "Buyurunuz" emrini bekliyorlar gibi bir tavr-ı ubûdiyetkârâne göstermeleri, o şefkatli ve haşmetli ve külliyyetli Rahmâniyete karşı, vüs'atlı ve azametli ve intizamlı bir ubûdiyetle mukabele ediyorlar.

NUR ÂYETİNDEN BİR NUR

Daha başka bir Ramazan'da, "Allah göklerin ve yerin nurudur" meâlindeki âyet-i kerimenin nurlarından bir mübarek nur düşmüştü Bediüzzaman'ın ve Risale-i Nur'un payına. O nurun aydınlığında, Risale-i Nur Müellifi, bu âlemi birbirine sarılı çok yapraklı bir gül goncası gibi binler perde perde içinde sarılı, birbiri içinde âlemler olarak seyretmişti.

Bu müşahedelerini, Bediüzzaman "Yirmi Dokuzuncu Mektubun Beşinci Kısmı" olarak kaleme aldı.

İSM-İ HAKEM'İN BİR NURU

Yine bir Ramazan ayının feyzi ile, kâinatı ism-i Hakem'in nuru altında bir kitap olarak gördü Bediüzzaman. Üstelik bu, her sayfasında yüzlerce kitap,

her satırında yüzlerce sayfa, her kelimesinde yüzlerce satır, her harfinde yüzlerce kelime barındıran bir kitaptı. Âlemi böyle gördü ve gösterdi, böyle okudu ve okuttu Bediüzzaman.

Böylece, Otuzuncu Lem'anın Üçüncü Nüktesi de bir Ramazan armağanı olarak insanlığa miras kaldı.

ÂYETÜ'L-KÜBRÂ

Âyet-i kerimelerden derlediği "Münâcâtü'l-Kur'ân" ile Eski Said'in son eseri olan Lemeât da Ramazan ayının bereketiyle telif edilmiş eserler arasındaydı. Bu arada, Risale-i Nur Külliyyatının en önemli eserlerinden biri daha yine bir Ramazan hatırası olarak vücut bulmuştu:

Kâinattan Yaratıcısını soran bir gezginin gözlemlerini ihtivâ eden Âyetü'l-Kübrâ.

Merakı, zevki, şevki dinmek bilmez bir gezgindi bu. Yerdekilere ve göktekilere, geçmişten ve gelecekte, görünenden ve görünmeyenden sordu Rabbini. Her birinden aldığı cevapla merakı daha arttı, zevki ve şevki çoştukça çoştü.

Bu mütefekkir seyyahın görüp dinledikleri, bir Kastamonu Ramazan'ında kaleme alındı ve Risale-i Nur Külliyyatında Yedinci Şua olarak yerini aldı. ■

||

Kâinattan Yaratıcısını soran bir gezginin gözlemlerini ihtivâ eden Âyetü'l-Kübrâ.

Ramazan-ı Şerif, bu fâni dünyada, fâni ömür içinde ve kısa bir hayatta, bâki bir ömür ve uzun bir hayat-ı bâkiyeyi tazammun eder, kazandırır. Evet, birtek Ramazan, seksen sene bir ömür semerâtını kazandırabilir.

-2-

Risale-i Nur'un objektifinden yeryüzünde bir Ramazan günü

Bediüzzaman Said Nursî, Ramazan'ın gelişiyile birlikte dünyanın büründüğü manevî atmosferi ve mü'minlerin Kur'ân'a yönelişlerini, yeryüzü büyüklüğünde bir mescid manzarası olarak tasvir ediyor.

Kur'an-ı Hakîm, madem şehr-i Ramazan'da nüzul etmiş;
o Kur'ân'ın zaman-ı nüzulünü istihzar ile o semavî hitabı hüsn-ü istikbal etmek için,

Ramazan-ı Şerifte nefsin hâcât-ı süfliyesinden ve mâlâyâniyat hâlâttan tecerrüd ve ekl ve şürbün terkiyle melekîyet vaziyetine benzemek

ve bir surette o Kur'ân'ı yeni nâzil oluyor gibi okumak ve dinlemek ve ondaki hitâbât-ı ilâhiyeyi güya geldiği ân-ı nüzulünde dinlemek

ve o hitabı Resul-i Ekremden (a.s.m.) işitiyor gibi dinlemek, belki Hazret-i Cebraîl'den, belki Mütekellim-i Ezelî'den dinliyor gibi

bir kudsî hâlete mazhar olur.

Ve kendisi tercümanlık edip başkasına dinlettirmek ve Kur'ân'ın hikmet-i nüzulünü bir derece göstermektir.

Evet, Ramazan-ı Şerifte güya âlem-i İslâm bir meşîd hükmüne geçiyor.

Öyle bir meşîd ki, milyonlarla hâfızlar, o meşîd-i ekberin köşelerinde o Kur'ân'ı, o hitab-ı semavîyi Arzılılara işittiriyorlar.

Her Ramazan شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ âyetini, nuranî parlak bir tarzda gösteriyor. Ramazan, Kur'ân ayı olduğunu ispat ediyor.

O cemaat-i uzmânın sair efradları, bazıları huşû' ile o hâfızları dinlerler. Diğerleri kendi kendine okurlar.

-- Mektubat ■

-3- Bediüzzaman ve talebeleri âhiret pazarında

*Hepsi birden tek bir vücut olmuş.
Cüzler paylaşılmış, hergün hep birlikte
nice hatimler indiriliyor. Ömürler
bereketleniyor. Bir gecede binlerce
gecenin hayırları devşiriliyor.*

Bir Ramazan günü dünyaya Bediüzzaman'ın gösterdiği açıdan baktığımızda, onun tarif ettiği büyük mescidi ve o mescidin içinde olup bitenleri görmekte zorlanmıyoruz. Hattâ biraz yakından baktığımızda, o muhteşem mescidin bir köşesinde olup bitenler özellikle dikkatimizi çekiyor:

Yaşlıca bir zât var orada; etrafında da her yaştan melek-misal insanlar. Ellerde kalemler, mürekkepler, mushafklar, risaleler. Dalga dalga o köşeden etrafa yayılan bir nur; ve o nuru taşıyan muhabbet alışverişleri, aşk ve şevk haleleri...

Hepsi birden tek bir vücut olmuş o insanların. Cüzler paylaşılmış, hergün hep birlikte nice hatimler indiriliyor. Her bir hatim, o vücudu teşkil eden fertlerin her birinin hesabına birden geçiyor. Ömürler bereketleniyor. Bir gecede binlerce gecenin hayırları devşiriliyor.

Evet, her Ramazan Risale-i Nur'a bir armağan bırakıp öylece ayrılıyor dünyamızdan; ama bu armağanlar durup dururken gelmiyor.

Rahmete müştak ruhların Ramazan gün ve gecelerinde alabildiğine yoğunlaşan dualarına cevap olarak, Ramazan'ı bütün zerreleriyle karşılayan bir zâtın kalbine ilham ediliyor.

Öyle bir zat ki, ömrünün her ânı zaten Ramazan. Tüm âzâsı ve hissiyatı harama, günaha karşı her zaman

Ramazan-ı Şerifte sevab-ı a'mâl, bire bindir. Kur'ân-ı Hakîmin, nass-ı hadisle, her bir harfinin on sevabı var; on hasene sayılır, on meyve-i Cennet getirir. Ramazan-ı Şerifte her bir harfin on değil, bin; ve Âyetü'l-Kürsî gibi âyetlerin her bir harfi binler; ve Ramazan-ı Şerifin Cumalarında daha ziyadedir. Ve Leyle-i Kadirde otuz bin hasene sayılır. Evet, her bir harfi otuz bin bâki meyveler veren Kur'ân-ı Hakîm, öyle bir nuranî şecere-i tûbâ hükmüne geçiyor ki, milyonlarla o bâki meyveleri Ramazan-ı Şerifte mü'minlere kazandırır.

Ramazan-ı Şerif adeta bir âhiret ticareti için gayet kârlı bir meşher, bir pazardır. Ve uhrevî hasılat için gayet münbit bir zemindir. Ve neşvünemâ-i a'mâl için, bahardaki mâ-i Nisandır. Saltanat-ı rububiyet-i ilâhiyeye karşı ubûdiyet-i beşeriyenin resmigeçit yapmasına en parlak, kudsi bir bayram hükmündedir. Ve öyle olduğundan, yemek içmek gibi nefsin gafletle hayvanî hâcâtına ve mâlâyânî ve hevâperestâne müşteheyâta girmemek için, oruçla mükellef olmuş. Güya muvakkaten hayvaniyetten çıkıp melekîyet vaziyetine veyahut âhiret ticaretine girdiği için, dünyevî hâcâtını muvakkaten bırakmakla, uhrevî bir adam ve tecessüden tezahür etmiş bir ruh vaziyetine girerek, savmı ile Samediyete bir nevi âyinedarlık etmektedir.

oruçlu. Az ile tok oluyor bu zat, neredeyse yemeden doyuyor. Mânâ ile doymuş bir ruh, cismin maddî açlığından fazla etkilenmiyor.

Bakın, bütün bir Ramazan boyunca ne yiyor bu zat talebelerinin de şehadetiyle:

İki sene evvel, bütün Ramazan'da üç ekmek, bir okka¹ pirinç ona ve dört kedisine kâfi geldiği gibi, bir sene evvel üç francala, bir Ramazan yine kâfi gelmişti.

Bu Ramazan-ı Şerifte, otuz günde, yarım okka yoğurtla, yarım okkadana daha az pirinç ve dört kuruşluk bir francala yediğini — yalnız bir-iki kupa çay içmek ve iftar zamanında bir çay kaşığı bal yemek müstesna — başka birşey yemediğini bizzat müşahede ettik.

Ben ve Hüsrev ve daha diğer arkadaşlarımız bütün biliyoruz ki: Üstadımızın hasta olmadığı halde bütün Ramazan'da yediği gıdayı hesap ettik; bir tek francala ekmeği, yarım okka kese yoğurdu, yüz elli dirhem pirinç idi.

Gerçi Bediüzzaman sahurlarını ihmal etmiyor, ama bütün sahur yemeği bir tas çorba ve bir bardak sudan ibaret.

Maddeye olan bu tokluğuna karşılık, onun maneviyata olan iştahı sınır tanımıyor. Kulluk bilincinin zirvesinde, Rabbini razı etmenin derindedir. Sürekli okur, yazar, tefekkür eder, zikreder... Ama buna kanaat etmez. “Bir işi bitirince başka bir işe koyul” (İnşirah Sûresi, 7) emrine tam bir itaat halindedir Bediüzzaman.

1 1,283 grama karşılık gelen ağırlık ölçüsü.

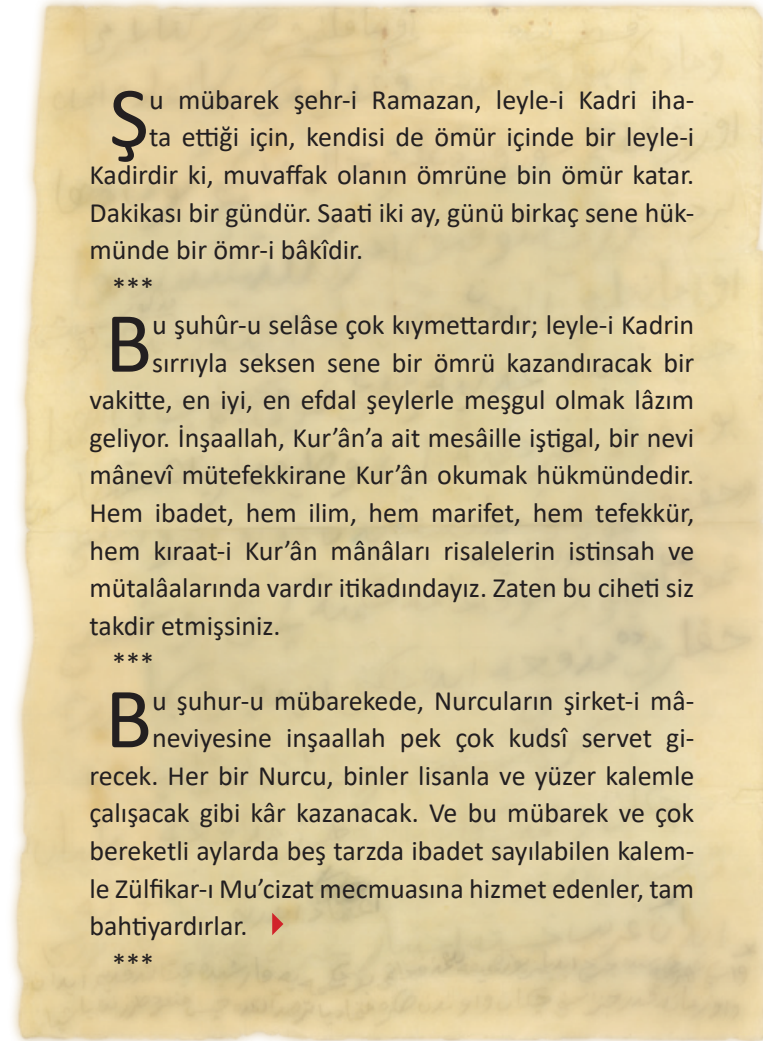
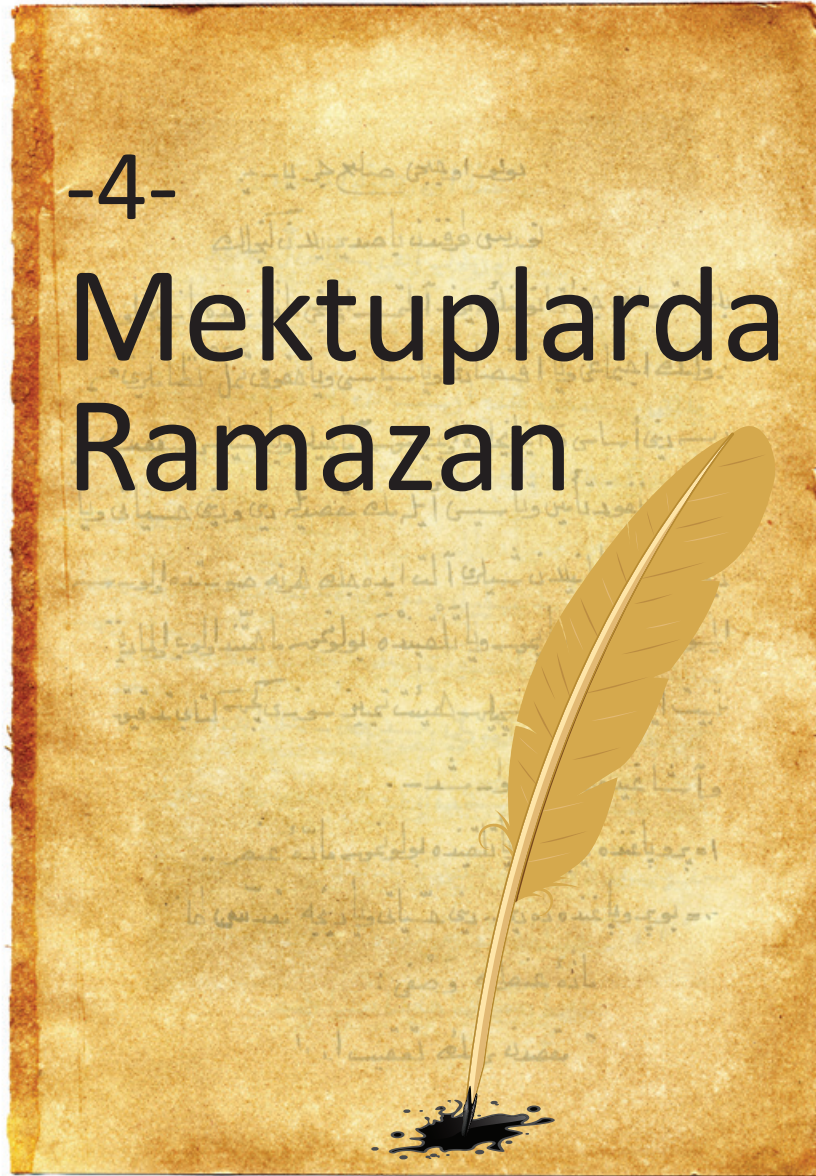
Ramazan ayında ise ziyadesiyle çalışır ve talebelerini de teşvik eder dünya tarlasını ahiret ekinleriyle doldurmaya. Zira ancak eken biçer ve âyet-i kerimenin de beyan buyurduğu gibi: “İnsana çalıştıklarının meyvesinden başka yoktur.” (Necm Sûresi, 39.)

Bu bereketli mevsimi kaçırmamaları için, talebelerini de sürekli olarak ikaz eder; daha Üç Aylar yaklaşırken onları bu mevsimden en yüksek seviyede faydalanmaya teşvik eder. “Âhiret pazarında” en bereketli alışverişlerin cereyan ettiği bu mevsimlerde yazılan mektuplar, konuları ne olursa olsun, hep bu bereketli günlere dair tebrik ve teşviklerle doludur. ■

Daha Üç Aylar yaklaşırken, Bediüzzaman, talebelerini bu mevsimden en yüksek seviyede faydalanmaya teşvik ederdi.

Şu mübarek şehr-i Ramazan, leyle-i Kadri iha-
ta ettiği için, kendisi de ömür içinde bir leyle-i
Kadirdir ki, muvaffak olanın ömrüne bin ömür katar.
Dakikası bir gündür. Saati iki ay, günü birkaç sene hük-
münde bir ömr-i bâkîdir.

Bu şuhûr-u selâse çok kıymettardır; leyle-i Kadrin
sırrıyla seksen sene bir ömrü kazandıracak bir
vakitte, en iyi, en efdal şeylerle meşgul olmak lâzım
geliyor. İnşallah, Kur'ân'a ait mesâile iştigal, bir nevi
mânevî mütefekkirane Kur'ân okumak hükmündedir.
Hem ibadet, hem ilim, hem marifet, hem tefekkür,
hem kıraat-i Kur'ân mânâları risalelerin istinsah ve
mütalâalarında vardır itikadındayız. Zaten bu ciheti siz
takter etmişsiniz.

Bu şuhur-u mübarekede, Nurcuların şirket-i mâ-
neviyesine inşaallah pek çok kudsî servet gi-
recek. Her bir Nurcu, binler lisanla ve yüzer kalemle
çalışacak gibi kâr kazanacak. Ve bu mübarek ve çok
berekatli aylarda beş tarzda ibadet sayılabilen kalem-
le Zülfikar-ı Mu'cizat mecmuasına hizmet edenler, tam
bahtiyardırlar. ▶

Aziz, siddik, sarsılmaz, usanmaz, çekinmez, çekilmez kardeşlerim,

Evvelâ: Bu yaz, derd-i maişet cihetiyle ve bu şuhur-u selâse, ibadet haysiyetiyle bir derece Nurların kitabetine fütur verebilir diyenlere beyan ederiz ki: Bilâkis, yazmaya şevk verir ve vermek gerektir. Çünkü Nurun hizmeti, hem maişet, hem rahat-ı kalbe bereketleriyle yardım ettiği gibi, ibadet-i tefekkürî nev'inden olması cihetiyle, mübarek ayların sevaplarına büyük yardımı olur.

Âlem-i İslâmda Leyle-i Kadir telâkki edilen bu Ramazan-ı Şerifin yirmi yedinci gecesinde bir nevi tesemmümlü şiddetli bir mide hastalığı içinde sinirlerimi ve vicdan ve kalbimi istilâ eder gibi bir diğger dehşetli hastalık hissettim. Bu maddî ve mânevî iki dehşetli hastalık içerisinde şefkat hissiyle bütün zîhayatların elemeleri hâtıra geldi. Şahsî hastalığımın daha ziyade elîm bir hâlet-i ruhiyeyi hissettim. Bununla beraber seksen küsur seneye varan ömrümün sonunda seksen sene mânevî bir ibadeti kazandıran en son Leyle-i Kadre lâyıkk çalışamayacağım diye, sabık iki dehşetli hastalıktan daha şiddetli, hazîn bir meyusiyet içinde âsâba gelen ve nefis-i emmarenin vazifesi-

ni gören bir elîm his beni ezdiği aynı zamanda, Âyet-i Hasbiyenin bir sırrı imdadıma yetişti. Bu üç hastalığı izale edip, Cenâb-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, hilâf-ı me'mul bir tarzda dayandım. Bu üç hastalığıma da böyle üç merhem sürüldü.

Meyve'nin Dördüncü Meselesindeki bir hakikatın izahını Eski Said'in âfâka bakmak damarıyla ve bana hizmet eden kâtibin Ramazan başlarında bayram alâmetini şarkta bir hadisenin tesiriyle heyecanla demesi ve bu Ramazan-ı Şerifteki kıymetli vakitleri radyonun mâlâyâniyâtıyla zâyi etmemesi için mânen kalbime kaç defa ihtar edildi ki, o geniş ve karışık fırtınalı hakikatın kısaca zararlarını beyan eyle. Ben de gayet muhtasar bazı işaretler nev'inde, Risale-i Nur şakirtlerinin meraklarını tâdil etmek niyetiyle beyan ediyorum. Fakat hem mesele çok geniş, vaktim de dar, halim de perişan olmasından, anlamasında zahmet çekeceksiniz, zekâvetinize güveniyorum.

Aziz kardeşlerim, Bu mübarek Ramazan'da dahi, geçen Ramazan gibi, bu âciz ve zaif kadreşinize, mânevî ve uhrevî sa'y ve çalışmanızdan zekât miktarınca vermenizi ve ►

Orucun ekmele ise, mide gibi bütün duyguları, gözü, kulağı, kalbi, hayali, fikri gibi cihazat-ı insaniyeye dahi bir nevi oruç tutturmaktadır. Yani, muharremattan, mâlâyâniyattan çekmek ve her birisine mahsus ubûdiyete sevk etmektir. Meselâ, dilini yalandan, gıybetten ve galiz tabirlerden ayırmakla ona oruç tutturmak; ve o lisanı, tilâvet-i Kur'ân ve zikir ve tesbih ve salâvat ve istiğfar gibi şeylerle meşgul etmek; meselâ gözünü nâmahreme bakmaktan ve ktulağını fena şeyleri işitmekten men edip, gözünü ibrete ve kulağını hak söz ve Kur'ân dinlemeye sarf etmek gibi, sair cihazata da bir nevi oruç tutturmaktadır.

Mustafa Karapınar anlatıyor: İlk defa 1947 yılında Emirdağ'da Hayri Gence vasıtasıyla Üstad Bediüzzaman ile tanışmak şerefine nail oldum. Daha evvel de kendisinin fevkalâde bir âlim olduğunu duymuştum. Çok mütevazî olmakla beraber, gayet ciddi idi. Giyim kuşamı tam mânâsıyla İslâm kisvesi idi. Bana, "Kur'ân okumasını biliyor musun?" diye sordu. "Hayır, bilmiyorum" dedim. "Kur'ân'ı öğren kardeşim" dedi. Yine 1947 senesi Ramazan ayında Kadir Gecesinde geceyi ihya etmek için Osman Çalışkan beni çağırmişti. Üstad rahatsız olduğundan bana iki yüz defa Üstad ▶

onun hesabına bir miktar çalışmanızı ve ziyade hüsn-ü zannınızla ona tahmil ettiğiniz ağır yüke o cihette yardımınızı pek çok rica ederim.

Derd-i maişet sersemliğiyle, ekser halk âhiret işlerine ikinci derecede bakmalarından, ehl-i dalâlet istifade edip onları avlıyorlar. Risale-i Nur şakirtleri kanaat ve iktisat düsturlarıyla bu manevî hastalığa da muka-bele ederler inşaallah.

Umum kardeşlerimize ve hemşirelerimize birer birer selâm ve dua ederiz.

A ziz, sıddık kardeşlerim, Sizin mübarek Ramazan-ı Şerifinizi tebrik ediyoruz. Cenab-ı Erhamürrâhimîn bu Ramazan-ı Mübarekenin hürmetine, Rahmeten lil-Âlemîn olan Resul-i Ekrem Aleyhassülâtü Vesselâmın ümmetine rahmetiyle imdat eylesin. Âmin. Âsâr-ı gadab-ı İlâhî olan âfât ve dalâletlerden muhafaza eylesin. Âmin. Ve Risale-i Nur şakirtlerini neşr-i envâr-ı Kur'âniyede muvaffak eylesin. Âmin.

Bu defa, evvelce size gönderilen gençler ikaznâmesinin bir tetimmesi olarak bu havalideki tehlikeli vaziyette bulunan gençlere bir ihtarname namında bir fıkra gönderiyoruz; tâ ki Risale-i Nur'un genç şakirtlerinin gittikleri istikamet ve iffet ve ittiba-ı sünnet-i

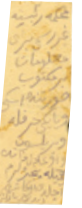
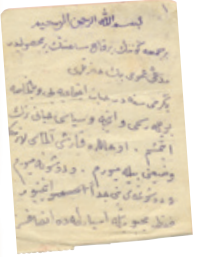
seniye, gençlik noktasında ne kadar kıymetli bulunduğunu ve hakikî ve zevkli gençlik ise o tarzdaki bah-tiyarların gençlikleri olduğunu bir kat daha ispat edip, hakikî genç Türkler kimler olduğunu gösterebilirsin.

Umum kardeşlerimize ve hemşirelerimize selâm ve dua ederiz. Ve mübarek dualarını bu mübarek Ramazan-ı Şerifte ve bire bin kazancı kazandıran eyyam ve leyâlî-i mübarekede rica ediyoruz.

M übarek Ramazan'ın Leyle-i Kadir sırrıyla, seksen üç sene bir ömr-ü mânevî kazandırması sırr-ı hikmetiyle ve Risale-i Nur'un şakirtlerindeki sırr-ı ihlâsla, tesanüd ve iştirâk-i a'mâl-i uhrevî düsturuyla, her bir sadık şakirt, o fevkalâde mânevî kazancı elde edeceğine gayet kuvvetli bir delili budur ki:

Bu daire içinde kırk bin, belki yüz bin hâlis, hakikî mü'minlerin içinde hakikat-i leyle-i Kadri elde edecek bir, iki, on, yirmi değil, belki yüzlerin elde etmesi ihtimali kavîdir.

Sırr-ı ihlâsla ve iştirâk-i a'mâl-i uhrevî düsturunun sırrıyla biz ve siz bu hakikate müteveccihen, bu Ramazan-ı Şerifte her birimiz umumun hesabına ve umum ▶

▶ adına Kelime-i Tevhid çekmemi istediler. Ben de Üstad adına çektim. Gece rüyada kapımızın zili çalındı. Kapıyı açtığımda Üstad karşımda idi. "Teşekkür ederim kardeşim" dedi.

Üstad Diyanet'in takvimine göre amel ederdi Bayram Yüksel anlatıyor: Üstadımız Diyanet takvimine göre amel ederdi. Mustafa Acet'e yeni yazı takvimden hatt-ı Kur'âniyeye çevirttirir, onu başucuna astırırdı. Şimdi olduğu gibi o zaman da Ramazan'da bazen bir gün evvel oruç tutanlar, bayram edenler olurdu. Üstadımıza söyledik. O hiç ehemmiyet vermezdi. Hattâ birgün Tahirî Ağabey "Bugün Arabistan'da bayram" dediğinde Üstad takvimi göstererek, "Kardeşim ben Türkiye'ye göre amel ediyorum. Ben de öyle yaparsam, fitneye vesile olur" demişti.

Ağabeyler Anlatıyor, Ömer Özcan

arkadaşları içinde kendini farz edip, nun-u mütekelim-i maalgayrı, yani daima

أَجْرَتَا، إِرْحَمْنَا وَاعْفِرْ لَنَا وَوَقِّفْنَا وَاهْدِنَا وَاجْعَلْ لَيْلَةَ الْقَدْرِ فِي هَذَا الرَّمَضَانَ خَيْرًا فِي حَقِّنَا مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ

gibi kelimelerde نا içinde umum kardeşlerini niyet etmektir. Ve bilhassa, en zayıf olan bu kardeşinizi, ağır vazifesinde, o hususî niyetle yardım etmektir.

Evvelâ: Bu mübarek Ramazan-ı Şerifteki dualar, ihlâsı bulmak şartıyla, inşaallah makbuldür. Fakat maatteessüf, ekseriyetçe Risale-i Nur şakirtlerinin nazarlarını dünyaya çevirmek ve huzur-u kalbi bozmak için, bazı taarruzlar yüzünden o ihlâs, o huzur-u tam bir derece zedelenir. Merak etmeyiniz, herşeyi Cenâb-ı Hakka havale edip öyle taarruzlara ehemmiyet vermeyin. ■

-5-

Ramazan hatimleri

Şimdi biz tedbir ettik ki: İki Kur'an'ı, Risale-i Nur'un buradaki has talebeleri Ramazan-ı Şerif'te, her biri her günde bir cüz'ünü sizinle beraber okumakla,

Ramazan'ın her gününde bir hatme-i Kur'aniye olarak, manevî ve çok geniş bir mecliste, Isparta ve Kastamonu'yu ihata eden bir dairede halka tutan Risale-i Nur talebelerinin

ve o dairenin merkezinde sizler bulunmak cihetiyle

Risale-i Nur şakirdlerinin etrafınızda olarak;

Nakşî'de hatme-i hacegân tarzında, fakat çok büyük bir miyasta

Risale-i Nur'un bütün şakirtleri mânen hazır ve o dairede bulunuyor niyetiyle, tasavvuruyla okunmak, o kudsî hatmeyi yapmak,

Cenab-ı Hakkın rahmetinden tevfik niyaz ederiz.

Kastamonu Lâhikası ■

 DR. ZEKERİYA GÜR

Ara öğün vücuda zararlı

Yemekten sonra vücuda sindirim için en az beş saatlik bir süre tanımak gerekiyor.

Bediüzzaman Hazretleri İbn-i Sina'nın "İlm-i Tıbb'ı iki satırla topluyorum. Sözün güzelliği kısalığındadır. Yediğin vakit az ye. Yedikten sonra dört-beş saat kadar daha yeme. Şifa, hazımdadır. Yani, kolayca hazmedeceğin miktarı ye. Nefse ve mideye en ağır ve yorucu hal, taam taam üstüne yemektir" dediğini naklettikten sonra açıklıyor: "Yani vücuda en muzır, dört beş saat fasıla vermeden yemek yemek veyahut telezzüz için mütenevvi yemekleri birbiri üstüne mideye doldurmaktır."

Doktor Zekeriya Gür'e sık yemenin ve ara öğünlerin zararlarını sorduk:

Mısr hükümdarı Mukavkıs'ın Peygamber Efendimize ümmetinin hastalarını tedavi etmesi için hediye olarak gönderdiği doktor, uzun bir süre aralarında kaldığı halde tedavi için kimsenin kendisine müracaat etmemesi üzerine memleketine dönmek için Peygamberimizden izin istemişti. Bir yandan da neden kimsenin kapısını çalmadığını merak ediyordu. Peygamberimiz bu durumu, ümmetinin temizliğe çok riayet etmesiyle ve sofraya acıkmadıkça oturmayıp, doymadan kalkmasıyla açıklamıştı. ▶

Modern tıbbın, hastalıkların oluşumu ile ilgili açıklamalarının geldiği noktayı dikkate alarak diyebilirim ki, Efendimizin bu açıklaması tıbbî bir mucizedir. Bugün itibariyle hikmeti daha iyi anlaşılıyor.

Yağlar ve proteinlerin 4-5 saatten önce sindirilmediğini biliyoruz. Yediğimiz gıdalardan yararlanabilmemiz, ancak yeterli hazmın gerçekleşmesiyle mümkün olabilmektedir. Sık yemek, hem yiyeceklerin düzgün hazmedilmesine, hem de vücutça kullanılmasına mâni oluyor. Diğer bir deyişle yediklerimiz çöp oluyor.

Yemek üzerine yemek, üstelik de çok çeşit karıştırarak yediğimizde, çalışan makineyi taş toprakla doldurmak nev'inden yediklerimizi vücuda zararlı hale getirmiş oluruz. Vücuda sindirim için gerekli süreyi tanımak gerek. Bu süre 5 saat ve üzeri olarak anlaşılmalıdır.

//

Sık yemek, hem yiyeceklerin düzgün hazmedilmesine, hem de vücutça kullanılmasına mâni oluyor. Diğer bir deyişle yediklerimiz çöp oluyor.

Ara öğün konusuna gelince, bu tamamen fitrata aykırıdır. Ara öğün, bir gıdanın sindirim süreci tamamlanmadan diğerinin sisteme girmesi demektir ve işleri son derece karıştırır. Sindirim süreci, yemeğin kokusunu almamızla ve ilk lokmanın dilimize değmesi ile başlar. Bu aynı zamanda pankreastan insülin salgılanmaya başlanması demektir. Sık sık yemek, sık insülin salgılanması ve insülin seviyesinin yüksek seyretmesi anlamına gelir. Bu da insülinin randımsız kullanılması demek olan insülin direncine yol açar. İnsülin direnci şeker, tansiyon, kalp yetmezliği gibi metabolik hastalıkların ve kilo alma sebeplerinin başında gelir.

İşte bu nedenlerle 5 saatten önce pankreasın uyarılmasını netice veren her türlü yiyecekten, bir lokma bile olsa uzak durulmalıdır. ■

📷 TUBA YÜCE

Çiçekler açmış her yerde

Her bir nebatın çiçek açması zamanında ve sümbül vermesi anında, tebessüm-kârane manevî tekellümleri hengâmındaki tesbihleri, kendileri gibi güzel ve zahirdir.

Çünkü her bir çiçeğin güzel ağızıyla ve muntazam sümbülün lisanıyla ve mevzun tohumların ve muntazam habbelerin kelimatıyla hikmeti gösteren o nizam, bilmüşahede ilmi gösteren bir mizan içindedir.

Ve o mizan ise, maharet-i san'atı gösteren bir nakş-ı san'at içindedir.

Ve o nakş-ı san'at, lütuf ve keremi gösteren bir ziyet içindedir.

Ve o ziyet dahi, rahmet ve ihsanı gösteren lâtif kokular içindedir.

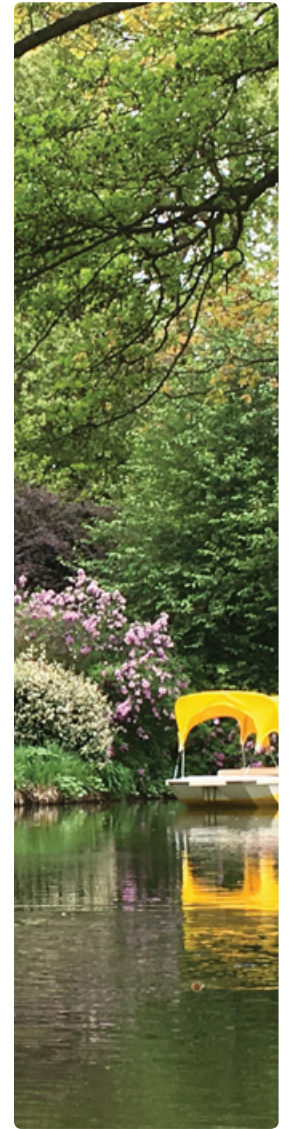

Ve birbiri içinde bulunan şu manidar keyfiyetler, öyle bir lisan-ı şehadettir ki, hem Sâni'-i Zülcemalini esmâsiyla tarif eder, hem evsafıyla tavsif eder, hem cilve-i esmâsını tefsir eder, hem teveddüd ve taarrüfünü, yani sevdirilmesini ve tanıtılmasını ifade eder.

İşte bir tek çiçekten böyle bir şahadet işitsen, acaba zemin yüzündeki Rabbanî bağlarda umum çiçekleri dinleyebilsen, ne derece yüksek bir kuvvetle Sâni'-i Zülcelal'in vücub-u vücudunu ve vahdetini ilân ettiklerini işitsen, hiç şüphen ve vesvesen ve gafletin kalabilir mi?

Sözler

ŞEYMA GÜR

iki teyze, iki hayat dersi

“Yok Rabbimden şikâyetim!”

Gülnaz Demirci, oğlu eşliğinde Çorlu Devlet Hastanesinde dahiliye doktorunun muayenehanesine girdi. Yüzünde ıztırabının izleri vardı. Vücudunun muhtelif yerlerinden yükselen ağrılar onu hayli zorluyordu. Belli ki uykusuz bir gece geçirmişti. Oğlunun kolunda içeriye girip, güçlükle hasta koltuğuna ilişti.

Doktor sordu:

“Anlat bakalım teyzeciğim ne şikâyetin var?”

Gülnaz Demirci duraksamaksızın ani bir refleksle, “Hâşâ” dedi. “Ne şikâyetim olacak? Rabbimden gelenden hiçbir şikâyetim yoktur!”

Dikiş iğnesiyle kavga eden teyze

Muazzez teyzemiz 78 yaşında. O, hayatı Kur’ân ve Risale-i Nur ekseninde şekillenen bahtiyarlardan. Risale-i

Nur’lara meftun; tanıdığından bu yana, ruhu Nurlarla beslenmiş hep. Derslere devam edemezse hasta olur. O yüzden fedakâr evlâtları onu mümkün mertebeye Risale-i Nur derslerine taşımaya gayret ediyorlar.

Zihni son derece dinç Muazzez teyzemizin. Derslere gelemeyen birisi olursa derhal fark eder, sorar soruşturur, ilgilenir. İlk gördüğünde de yokluğunu fark ettiğini bildirir, derslere devam etmesi için teşvik eder.

Hani varlığı ve dualarıyla, belâlara karşı bize siper olan yaşlılarımız var ya, Muazzez teyzemiz de işte onlardan. Onu dinlerken “Ben de onun duâsında yer alabilsem” dersiniz.

O, hayatın sırrını çözmüş. Zamanın değerini de bihakkın idrak etmiş. Boş zaman geçirilmesine tahammülü yok. Örgü örmek gibi belki en masum bir meşguliyet bile okumanın yerini almamalı. Mümkünse bütün zamanlar, iman ilimleri tahsil edilmeye sarf edilmeli.

Bir gün iğneye iplik geçirmeye uğraşırken bir türlü muvaffak olamadı ve sinirlendi:

“İğne iğne! Beni kızdırıyorsun! Kıymetli zamanımı çalıyor sun!”

O kadar... **N**

Abdülhamid Hocanın misafirleri

*Uzun zamandır bir düzine insana
fazlasıyla yetebilecek sayıda
hastalıklarla yaşayan Abdülhamid
Oruç hoca, macerasını kendisine has
nükteli üslûbuyla anlatıyor:*

Elli sene kadar evvel diyabetle tanıştım. Baştan biraz kavga ettikse de zamanla birbirimize alıştık. Bazı sözleşmeler yaptık, onlara riayet ettiğim zaman bana fazla dokunmadı; böylece geçinmeye çalışıyoruz.

Sonra tansiyon geldi, onunla güzel idare ediyoruz.

Zamanla kilolarım biraz artınca misafirlerim arasına kolesterol de katıldı.

Bir gün elime Hz. Bediüzzaman'ın *HASTALAR RİSALESİ* geçti. Onu defalarca okudum. Hastalığa talip olunmaması, fakat maruz kalındığında da telâş edilmemesi, bir taraftan çaresini ararken diğer taraftan hikmetini, faydalarını tefekkür edip sabretmek gerektiğini anladım. Hakîm olan Allah'ı, adeta insanlara şikayet edermiş gibi davranılmamasını öğrendim. Hastalar Risalesi bana bir gözlük verdi, her sıkıntıya o gözlükle bakmayı öğrendim.

On sene evvel açık ameliyatla prostatım alındı.

Yedi sene kadar evvel sağ olsunlar doktorlarımız, iki taksitte yine açık ameliyatla kolonumun *tamamına* el koydular.

Üç sene evvel Çorlu'da Op. Dr. Cenap Özkara kalbimi biyonik gibi yaptı. Beş damar değiştirdi, bir de kalp kapakçığı taktı.

Yetmiş altı yaşıma kadar Rabb-i Rahîm'im bu kadar imtihana rağmen hayatımı idame ettirdi. Bütün bunlardan sonra, insanın ölümüne hastalıkların değil, tayin edilen ecelinin sebep olduğuna, iman esaslarına inandığım gibi inandım. Daha kaç kontörüm kaldığını bilmiyorum. ▶

//

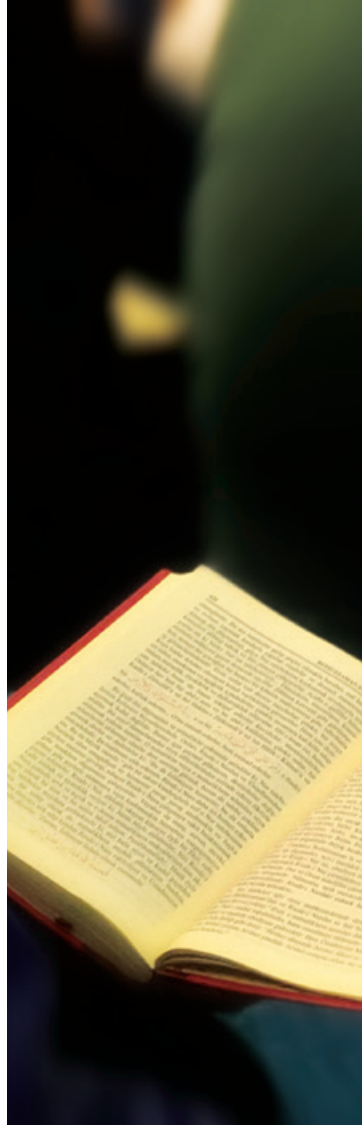
Hastalar Risalesi bana bir gözlük verdi, her sıkıntıya o gözlükle bakmayı öğrendim.

Kardeşlerim! Hastalıkların bir misafire benzediğini, biraz davetsiz gelseler de onları kimin gönderdiğini bilirsek, ona göre davranırsak, ağırlaşan sıkıntı çok daha azalıyor.

Ben de öyle yapmaya çalıştım, onlara itibar ettim, yüzümü ekşitmemeye çalıştım. Onlar da benden memnun oldular ki duyan geldi, duyan geldi, biz de bugünlere geldik. Ev sahipliğini ne kadar becerebildiğimden emin olmamakla beraber, zamanı gelince benim hakkımda iyilikle şahadet edeceklerini ümit ediyorum.

Hiç önemli olmayan aciz ve naçiz şahsiyetimin, o kadar da önemli olmayan bu sağlık raporunun yazılmasının sebebi, hasta olan kardeşlerimin, gerekli tedavilerinin yanında, manevî yönden, bir moral ve hüsnüzan eczanesi olan Hastalar Risalesinden o gözlükleri tedarik etmelerini hatırlatmaktır. Bunu yaptıklarında, durumlarının öyle vehmettikleri kadar da vahim olmadığını göreceklerdir.

Ve minallahî't-tevfîk. Yâ Şâfi, yâ Allah, yâ Muâfi, yâ Allah, tevekkelnâ alallah. ■

 ZÜBEYDE GÖKALP

Merhamet günlüğü

*“Allahım, ne büyük yürek!” dedim.
“Koca Çarşamba Pazarının esnafını
içine alacak bir yürek...”*

Her ne kadar geleneklerimiz ve güzel hasletlerimiz hayatımızdan birer birer çıkıyor olsa da, duyarlı, merhametli, etrafla ilgili insanlara da çok şükür rastlıyoruz zaman zaman. Onlar kalp insanı, merhamet insanı...

Böyle insanlardan biriyle tanışmıştım bir vesileyle. Kızımın okulunda okuyan bir öğrencinin velisiydi. Yüzünde kalbinin inceliğini, yumuşaklığını taşıyordu Emine Hanım. ▶

Bir Ramazan günüydü, telâşla koşuşturuyordu. Akşama birkaç büyük kap yemek yapacaktı. O gün o semtin her Çarşamba kurulan pazarı vardı. Pazarcular iftar vakti evlerinde olamayacakları için onlara yemek gönderecekti eşiyile.

O farkında olmadan duydum. Onun için sıradan bir işmiş gibi anlatıyordu.

Ama ben çarpıldım, sarsıldım tabiri caizse. "Allahım, ne büyük yürek!" dedim kendi kendime. Koca Çarşamba Pazarının esnafını içine alacak bir yürek...

Demek insan isterse iyilikte sınır yok, merhametin ulaşamayacağı bir yer yok. Çünkü merhamet iyidir, iyileştirir insanı, çiçeği, böceği, değdiği her yeri... Allah ondan ve onun gibilerden razı olsun. Bunu sadece duymak bile bana nasıl iyi geldi, hiç unutmam.

Ve o gün bir karar aldım merhamet günlüğü tutmaya, sayfaları hep dolsun diye dua ederek... ■

Küçük annenin monttan bebeği

Allah'ın rahmet tecellilerini en parlak bir şekilde yansıtan aynalar: anneler. Bediüzzaman'ın şefkat kahramanı olarak adlandırdığı kadınlar... Ve bu tanımla imzalayan bir görüntü:

İlkokul 4. sınıf öğrencisi olan minik kızımızın kucığından bırakmadığı oyuncakları.

Öğretmeni önce duruma bir anlam verememişti. Mesele sonradan anlaşıldı.

Miniğimiz evde oynadığı bebeğini okula getiremeyince, kendi montunu bebek yapmıştı. Teneffüs zili çalar çalmaz hemen "bebeğine" koşuyor, onu sallayıp uyutmaya çalışıyordu.

Bize de bu şefkat ve muhabbet dolu manzarayı te-bessümle seyretmek kalıyor. ■

EMİNE DEMİRTAŞ SİRKECİOĞLU

*Lübnanlı Dr. İman Laga Risale-i Nur'u
ve Nur talebelerini anlatıyor*

Risale-i Nur yaşayan tefsir

Büyük bir toplantıydı. Kapanış töreni için iki büyük salonun paravani açılmıştı. Üç gün süren uzun panellerin son oturumu yapılacaktı. Büyük bir izdiham içinde gerçekleşen o toplantı sırasında karşılaştım onunla ve küçük kızıyla. Belki yanındaki de eşiydi, onu hatırlamıyorum. ▶

Yıl 2004. Onlarca değerli ilim ehli, Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı konuşmak üzere kendi ülkelerinden gelmişti. Onların coşkulu anlatımları, Risale-i Nur'u Türkçesinden okuyanları heyecana getiriyordu. Ömrünü bu hizmete vermiş insanların gözleri buğulu, sesleri titrekti. Bir sempozyumla daha Üstadlarının gözlerinde okudukları hayali yaşıyorlardı.

Çocukluğumdan beri katıldığım yedinci sempozyumdan aklımda kalan manzara buydu: Üstad Bediüzzaman'ın yaşayan beş talebesinin kapanış programındaki konuşmaları ve o konuşmayı dinleyen dinleyiciler arasındaki genç Arap hanım Dr. İman Laga ile küçük kızı.

Kızı henüz bir buçuk, iki yaşlarındaydı ve onu masanın üstüne oturtmuştu. Dikkatle programı dinliyordu.

Lübnan'da işittiği Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı, yaşayan kitaplardan dinliyordu.

Başkalarından kendisi ve babası hakkında övücü sözler duymuştum birçok kez. Özellikle çok kıymetli bir filozof ve düşünür olan babasının ve bir o kadar kendisinin Risale-i Nur'a ilgisine dikkatimi çekmişti babam Kenan Demirtaş. "Artık o da babası gibi tebliğ hazırlıyor ve sempozyumlarda sunuyor" demişti.

Kendisiyle o zamanlar kuramadığım birebir iletişimi, yıllar sonra bugün gerçekleştirdim. Bu kez mekânımız İstanbul İlim ve Kültür Vakfı idi. O küçük kızı büyümüş, ona kardeşler eklenmişti. Hem iyi bir okur, hem samimi bir Müslüman, hem de müdakkik bir gözlemci ile karşılaşacağımı tahmin ediyordum, ama o tespitleriyle yine de beni şaşırttı. Ben bu görüşmeden, başka bir ufukla ve ruhen beraber olduğum uzaktaki bir büyük kardeşimle buluşmanın tadıyla ayrıldım. Zihnimde hoş tebessümlü bir portresini bıraktı giderken. ▶

”

Ünlü bir filozof olan babası, İman'a Risale-i Nur Külliyyatını verdi ve "Çok ilginç bir kitap okumak istiyorsan bunu dene" dedi.

Kendisini tanıtmaya başladığında, isminden sonra kurduğu ilk cümle “Beş çocuk annesiyim” oldu. Jinan Üniversitesinin tercüme bölümünde öğretim görevlisi olan ve aynı zamanda Lübnan mahkemelerinde resmî tercümanlık yapan bu Lübnanlı Arap hanımefendinin kendisini “anne” sıfatıyla anlatmaya başlaması dikkat çekiciydi.

En çok merak ettiğim sorulardan biriyle devam ettik. Üç kez Türkiye’deki sempozyuma katılan ve yakın bağlar kuran bu hanımefendi, Risaleleri ve Bediüzzaman’ı nasıl tanımişti?

1998’de babam Türkiye’de sempozyuma katılmıştı. Lübnan’a döndüğünde bana şöyle dedi: “Bak iman, seni biliyorum, bu kitapları çok seveceksin.” Çocukluğumdan beri kitap okumayı çok seviyordum.

“Sana özel bir şey vereceğim. Eğer çok ilginç bir kitap okumak istiyorsan, bunu dene” dedi ve bana külliyat halinde Risale-i Nur’u verdi.

Bunda özel olan ne diye sordum babama. O, “Göreceksin! Oku. Göreceksin!” dedi

Prof. Dr. Ali Laga çok değerli bir filozof. Birçok kitabı var. Alanı İslâmî düşünce sistemi ve İslâmî çalışmalar. Şu an Sırbistan’ın Novi Pazar şehrinde yüksek öğretimde görevli jüri olarak özel davetle çağrılmış önemli bir Müslüman ilim adamı. Aynı zamanda öğrencilerine Risale-i Nur’u tanıtmayı görev bilmiş Risale-i Nur hayranı bir düşünür. Onun rehberliğinde okumayı çok seven bu genç hanım, babasının başka bir esere bu

denli dikkat çekmediğini iyi biliyordu. Şaşkınlığını bu sözleriyle ifade ediyor ve şöyle devam ediyordu:

Bu, sempozyuma katılmadan önceydi. Okumaya başladım. İlk anlardan itibaren sevdim. Önce tercüme yönüyle okumak istedim. Ben bir tercümanım ve o vasfımla okudum. Babamın özel dediği şeyi görecektim. Önce Arapça olarak cümleleri, pasajları inceledim. Bunlar çok zarifti. Arapça tarzını sevdim. Fikrin nasıl geliştirildiğini incelediğimde, çok sevdim. Daha da çok okumaya başladım. Bu, Vakıftan 2000 yılında başka bir sempozyumun olduğunu öğreninceye kadar devam etti. Sonra, bir tebliğ hazırlarsam onların inceleyip kabul edebileceklerini öğrendim ve çok heyecanlandım. ▶

Bu kısmı “Risale-i Nur’u çalışmaya başlamadan önceki dönem” olarak nitelendiriyordu. O sürede Risalelerin içindeki o güzel melteme kendisini bırakmış, meraklı ve idealist bir Müslüman genç hanım olarak ilgisini çeken yerlerini tekrar tekrar okuyor ve zihninde bir Risale-i Nur portresi oluşturuyordu. Şimdi ise kâğıt ve kalemle, Risale-i Nur hakkında zihninde ve kalbinde biriktirdiği cevherleri dile dökebileceği teklifi ile daha da heyecanlanmıştı:

”

Çok sayıda tefsir var. Fakat Risale-i Nur’u bu kitaplardan ayıran birşey var. Onda bir hayat tarzı var. Bizim tefsirlerimiz ise raflarda kalıyor.

17 yıl önce, insanlar arasındaki ilişkiyi, kadın-erkek, çocuk-anne arasındaki ilişkileri, bir yuvanın nasıl kurulacağı gibi konuları merak ediyordum. O sıralar evlenmişim ve nasıl aile olunur, yeni bir hayata nasıl başlanır, yeni bir şeyle diyalogum nasıl olur gibi soruların cevabını aramak için Risale-i Nur’a baktım ve karşılaştığım ifadeleri çok sevdim. Said Nursî’nin bu ilişkileri sunuş tarzını çok beğendim. Sonra tek bir ruhun iki ayrı parçası olarak kadın-erkek

arasındaki ilişki hakkında tebliğimi yazmaya karar verdim.

Onlar beni kabul ettiklerinde çok şaşardım. Kendimle çok gurur duydum, çünkü gençtim. Babam, beni kabul etmelerinin çok güzel bir şey olduğunu, çünkü jüriden ancak iyi tebliğlerin geçtiğini ve benim tebliğimin de iyiler arasında olduğunu söyledi. Ardından benim Risale-i Nur ile yolculuğum başladım.

Dr. Laga, kendi kişisel yolculuğuyla kesişen noktaları Risale-i Nur’u okurken bulmuş, buldukları onu tatmin edince, onunla ilgili ayrı bir bağ kurmuştu, tıpkı babasının ona söylediği gibi. Şimdi, 17 yıl boyunca Risale-i Nur’u başka yönleriyle de keşfetmiş ve Arap dünyasındaki başka sempozyumlara katılarak başka yönlerini de öğrenmişti. Artık Risale-i Nur’u hayatî çözümler barındıran yönleriyle anıyordu:

Bediüzzaman Said Nursî, dünyaya Kur’an’ın ahlâk güneşi olduğunu ve aydınlatmaya devam ettiğini ispatlamıştır. Neden Risale-i Nur aydınlatmaya devam ediyor? Çünkü o Kur’an’ın bir tefsiri.

Biz Araplar, Kur’an’ı anlıyoruz. Eğer Kur’an’ı anlamak istiyorsak doğrudan Kur’an’a gidiyoruz. Ve eğer mânâların daha derinlerine inmek istersek de çok sayıda tefsir var. Fakat Risale-i

• •

İman Laga’nın babası Prof. Dr. Ali Laga, Risale-i Nur hayranı ünlü bir düşünür.

• •
Neden
Risale-i Nur
aydınlatmaya
devam
ediyor?
Çünkü o
Kur'ân'ın bir
tefsiri.

Nur'u bu kitaplardan ayıran birşey var. Onda bir hayat tarzı var, sadece bilimsel bir başlık yok. Kur'an'ın tefsiri olarak çok güzel bir eser. Bizim tefsirlerimiz ise, her bir ayeti tefsir ediyor, fakat gerçek hayatla herhangi bir bağına kurmuyorlar. Bu yüzden bir tür bilim olarak orada ve raflarda kalıyor. Hayatın içinde değil. İşte bu, onu diğer kitaplardan ayıran özellik.

İnsanlar manevî, ahlâki ve yüksek değerdeki yaşantı ile gerçek hayat, iş, sıradan şeyler diye bir ayırmadan bahsederler. Risale-i Nur bu ayırmanın birleştirilmesi gerektiğini söyler. Ben hem manevî olarak çok yükseklerde olup, hem de çalışırken ahlâka saygılı olmadan çalışmamam.

Hayat bir bütündür.

Ben Hutbe-i Şamiye'yi seviyorum. Hutbe-i Şamiye sanki bir ilâç. Eğer onu okursanız, sanki Üstad Said hayatta imiş ve konuşmasında hitap ettiği şeyler şu anın meseleleri imiş gibi hissediyorsunuz. Hastalıkları ortaya koyuyor. Ve bu hastalıklar hâlâ devasına kavuşmamış halde devam ediyor. Hutbe-i Şamiye'yi 1911'de Ümeyye Camiinde irad etti ve vefatından önce yeniden yazdı. 100 yıl geçtiği halde, Müslümanlar hâlâ aynı hastalıklardan acı çekiyorlar. Madem öyle, aynı hastalıklara bu çözümler belki hâlâ uygulanabilir. Yani, Hutbe-i Şamiye'yi bütün Arap dünyasının bilmesi çok önemli bir mesele.

Dr. İman, İslâm dünyasının meselelerine bir hayli kafa yordüğünü bu sözleriyle aktarıyordu. Yaşantıya geçemeyen bir İslâmiyetin, huzuru yaşamayan Müslüman toplulukların sancılarını hissediyordu. Ve işte bu noktada, Risale-i Nur'u reçete olarak görüyordu. Ama sadece burada bırakmıyordu. Ona göre, Risale-i Nur'un şu an hâlâ çare olarak kullanılabilir olması da asıl pay sahibi, onun "tullâbu'n-Nur" diye defalarca altını çizdiği kıymetli insanlardı:

2006'da, Üstad İhsan Kasım ve Ali Katıöz, Jinnan Üniversitesinin davetiyle tebliğ sunmak üzere Tripol'e (Trablus) gelmişlerdi. Diğer taraftan, mahallî bir enstitü ve kuruluşta konferansları vardı. Onları ben takdim ettim. Öncesinde, ▶

Risale-i Nur talebeleri hakkında aklıma gelen ilk şey: İlk kez bir kitabın hayata geçmiş hali ile karşılaşıyordum.

onlar hakkında ne söylemeliyim diye düşündüm. Zihnime gelen ilk şey: İlk kez bir kitabın hayata geçmiş hali ile karşılaşıyordum.

Siz Risale-i Nur talebeleri, Risale-i Nur'un hayatının sebeplerisiniz. Bir örnek vermek istiyorum. Hasan en-Nedvî hakkında, İkbâl, Cemaleddin Afganî, bizden olan Muhammed Abduh, Reşid Rıza hakkında konuşalım. Bu insanların hepsi âlim. Tarihte iyi biliniyorlar, kitapları, düşünceleri, ürettikleri fikirleriyle çok iyi tanınıyorlar. Fakat Said Nursî, onların içinde hayatta kalmaya başaranı. Bu da sizin sayenizde. Siz Risale-i Nur talebeleri sayesinde. Sizler Risale-i Nur'a hayat veriyorsunuz. Bilmiyorum. Belki Risale-i Nur sizi güçlendiriyor veya sizler onu takip ederek Risale-i Nur'a daha fazla hayat veriyorsunuz. Bu, çok karmaşık bir ilişki. Ama böyle, birbirinizden besleniyorsunuz.

Muhammed Abduh yakın zamanın bir âlimi. Reşit Rıza benim bölgem Lübnan'dan, Menar adlı eseri var ki çok çok önemlidir. Şu an onlara nerede rastlıyoruz? Raflarda. Bediüzzaman Risale-i Nur'u yazdığına eğer onun talebeleri onu yaymasalardı, o da diğer "şödövr" olurdu ki bu "kutsal olduğu için rafa kaldırılan şeyler"dir. Biz bunları kutsal saydık ve öyle muamele ettik. Ama Risale-i Nur bir insan; çalışıyor, yürüyor, geziyor, organize ediyor. Bu, en önemli şey.

Üstad Nursî öğrencilerini Risale-i Nur'u okumaya, uygulamaya ve kendi adımlarını takip et-

meye zorluyordu. Öğrencilerine diyor ki: "Eğer benimle görüşmek istiyorsanız, beni Risale-i Nur'da bulacaksınız. Yani, eğer Said Nursî'yi seviyorsanız, onunla görüşmek istiyorsanız çok basit bir yolu var: Risale-i Nur'u oku." Ve Risale-i Nur'u okuduğunuz zaman onun adımlarını takip edeceksiniz. Ve onun düşüncelerini de bulacaksınız. Bu, Risale-i Nur'a hayat veriyor.

Dr. İman o kadar yakından ve derinlemesine Nur talebelerini incelemiş ki, onları bu denli İslâmiyet ile bağlayan, hayatlı bir iman yapan sırrı da keşfetmiş:

İhlâs. Risale-i Nur'un içinde bu başlıkta bir bölüm de var. İhlâs, Nur talebelerinin gizli tarifi. Müsbet hareketin en yüksek seviyesidir ihlâs. İhlâsız iş başarılı olamayacaktır. Bediüzzaman'ın Risale-i Nur ile ne yaptığını şu şekilde anlatabiliriz:

Bir mühendis gibi bir ev inşa etti, temeli, duvarları ve çatısı olan. Temelden güçlü olmak için ihlâsa ihtiyacımız var. Güçsüz bir temele sahip ev yıkılacaktır. İhlâsız kişilik iyi olmayacak ve o da yıkılacaktır pek tabii. Evin ayakta kalmasını sağlayan duvarlar ise kardeşlik, sevgidir. Her Müslüman diğer kardeşini desteklemek zorundadır. Bu kardeşlik, bu evin duvarlarını ayakta tutacaktır. Ve son olarak adalet, bir çatı gibi evin üstünde olacaktır. Adalet bu yeni evi örtecektir. İhlâs ile ▶

bina edilmiş, kardeşlikle desteklenmiş ve adaletle koruma altına alınmış. Adalet her topluluk için çok önemlidir. Onsuz yaşayamayız. Risale-i Nur'u tarif ederken bu fotoğrafı çok seviyorum. Diğer eserler arasında onun yerinin çok iyi bir yerde olduğunu hissediyorum.

Dr. Laga anlattıklarıyla Risale-i Nur'un içerisinde adeta kendi şehrinde dolaşır gibi dolaştığını hissettiyordu. Bulduğu hakikatleri tahlil ediyor, kaynaklarına iniyor ve kendisi ve toplumu için nasıl en faydalı şekilde nasıl kullanabileceğini yollarını arıyordu. Bu yola revan olmuş bir Lübnanlı hanımefendi, Lübnanlıların Risale-i Nur'un hangi yönüne daha çok ihtiyacı olduğunu şöyle anlatıyordu:

Biz Lübnanlılar çocuklarımız dahil politikayı çok seviyoruz. O yüzden Hutbe-i Şamiye iyi biliniyor. Herkes Bediüzzaman'ı biliyor, herkes Hutbe-i Şamiye'yi biliyor. Çünkü biz kendi baş ağrımızı, çilelerimizi biliyoruz.

Benim fikrime göre, en çok ihtiyacımız olan şey inanç. Bizim Lübnan'da hayatımız daha çok maddiyattan ibaret. Maneviyatımız, yüksek yaşıntımız yok. Lübnanlılar sabah 7'den akşam 7'ye kadar çalışıyor, bazan bu akşam 9 oluyor. Boş zamanımız yok. Her zaman çalışıyoruz, hayat çok karışık, pahalı ve koşturma gerektiriyor. Hepimizin rahatlamaya ihtiyacımız var. Aslında bu bizim için bir zaruret.

Lübnanlıların dine karşı ilgileri yok. Yaşamak

ve çıkarını elde etmek üzerine devam eden bir hayatları var. "İmanımız, manevî hayatımız, Allah ile olan ilişkilerimiz nasıl", bunları düşünmüyorlar. Var olmak için çaba sarf ederek kendimizi ispat etmeye çalışıyorlar. Belki yabancı diller, Batılı hayat tarzı, memleket dışında göçmen olarak yaşamayı bir üstünlük sebebi olarak görüyor olabilirler.

Meselâ, diğer toplumlardan konuşursak, Cezayir, Mısır, diğer Arap ülkeleri gibi, onların insanlarıyla Lübnanlıların hayatı çok farklı.

Evet farklıyız, fakat bu bizim doğru olduğumuz anlamına gelmiyor. Bizim inanca ihtiyacımız var. Birbirimizi sevmeye ihtiyacımız var. Lübnanlıların kendi kardeşlerini sevmeye, birbirini sevmeye son derece ihtiyacı var, barış için-

de yaşamak için, çilelerimizi unutmak için. Ama yapamıyoruz. Bunun sebebi biz değiliz. Dünya böyle. Biz küçük bir ülkeyiz, az sayıda bir insan topluluğu, 3 milyon insanız. Ve kendi ayaklarımızın üzerinde durmaya çalışıyoruz.

Birçok kimliğiyle Risale-i Nur'un rüzgârına kendini muhatap etmişti Dr. İman Laga. Sorularına aldığı cevaplar toplumunun insanının aradığı, bulamadığı ve yoksunluğunu iliklerine kadar hissettiği birşeydi. O yüzden bir mütercim olarak da, bir öğretim görevlisi olarak da Risale-i Nur'u tanıtmaya gayreti içindeydi:

Ben Bediüzzaman'ı bilen ve evinde Risale-i

Nur olan, onu okuyan, seven birçok insan tanıyorum, üniversitelerde böyle insanlar var. Mesela ben, tercüme bölümünde öğretim görevlisiyim. Öğrencilerime dinî eserlerin tercümesini öğretiyorum. Genellikle bütün çalışma metinlerini Risale-i Nur'dan alıyorum. Onun Arapça metnini alıyorum ve öğrencilerimden bunları İngilizceye veya Fransızcaya çevirmelerini istiyorum. Bazan da tersini yaptırıyorum, İngilizce ter-

• •

Biz Lübnanlılar politikayı çok seviyoruz. Benim fikrime göre, en çok ihtiyacımız olan şey inanç.

cümeden Arapçaya tercüme etmelerini istiyorum. Risale-i Nur'u konu olarak faaliyet yaptırıyorum. Böylece öğrenciler eve gidiyor, interneti açıp araştırıyor. Tabii herkesin ilgisini çekiyor diyemeyiz. Öğrenciler din hakkında bilgi sahibi olmak için değil, sınavlardan yüksek not almak için metinleri çalışıyorlar genellikle. Fakat bazan ilgilenen bir veya iki kişi buluyorsunuz. İslâmî araştırmalar bölümünden öğrencilerim var çok ilgilenen, çünkü benim bölümüm İngilizce tercüme bölümü. Bu öğrenciler Türkiye'ye geldiler mi bilmiyorum ama Beyrut'ta Risale-i Nur talebeleriyle tanıştılar. ■

Dr. İman Laga ile mülâkatımızın bundan sonraki bölümüne barlaplatformu.com adresinden erişebilirsiniz.

İnsan, sesini değil, sözünü yükseltmeli. Çünkü yaprakları yeşerten gök gürültüsü değil, yağmurlardır.

Mevlânâ

*Nur talebeleri ve
İhvân-ı Müslimîn*

İslâm âleminin ikiz kardeşleri

*Hasan el-
Bennâ'nın
şehid edildiğini
Bediüzzaman
nasıl hissetmişti?*

Emirdağ'da, 1949 yılının bir Şubat gününde, hissettiği âni ve şiddetli bir rahatsızlık üzerine, Bediüzzaman Hazretleri talebesi Hüsnü Bayram'ı **"Git gazetelere bak, İslâm âleminde menfi bir hadise mi var?"** diyerek çarşıya göndermişti.

Hüsnü Bayram o günkü gazetelerde dikkate değer birşey göremedi. Ancak ertesi gün tekrar çarşıya gittiğinde, Bediüzzaman'ın bir başka talebesi ona gazetelerde aradığı haberi gösterdi:

Mısır'da İhvân-ı Müslimîn Cemiyetinin kurucusu Hasan el-Bennâ şehid edilmişti; bu arada cemiyet mensupları da geniş çaplı tutuklamalara ve işkencelere mâruz bırakılıyordu.

Bediüzzaman bu haberi aldıktan sonra, **"Demek ki ben Mısır'daki kardeşlerimizin ahvâlerinden müteessir olup hastalanmışım"** dedi.

İhvân'a gelen darbeyi daha haber almadan kendi ruhunda hissedecek kadar onlarla alâkardı Bediüzzaman. Anadolu'da Nur talebeleri ne ise, İslâm âleminde İhvân-ı Müslimîn de o idi onun gözünde. Bu ikisi için **"İslâm'ın iki mütevâfık ve müterâfık saffıdır"** diyerek aralarındaki karşılıklı uyum ve arkadaşlığı özel bir şekilde vurguluyordu. (Bkz. 2. Emirdağ Lâhikası, s. 34. Bütün Risale-i Nur Külliyyatında **"mütevâfık"** kelimesi sadece 3 yerde, **"müterâfık"** kelimesi de 2 yerde geçer. Her iki tarafın birbirine karşı durumunu vurgulu bir şekilde ifade eden bu nadir kelimelerin özenle seçildiği anlaşılıyor.) ■

*İhsan Kasım es-Salihî'nin
Risale-i Nur yolculuğu*

Sahabe ahlâkını yaşayan insanlar

*Risale-i Nur Külliyatını Arapçaya
tercüme eden İhsan Kasım es-
Salihî, Nur talebeleriyle nasıl
tanıştığını anlatıyor.*

1 975 yılında Türkiye'ye ilk turistik ziyaretimi ailemle birlikte, özel arabamızla yaptık. Türkiye'yi şehir şehir gezmek istiyorduk. Böylece Karadeniz sahilinde bulunan Ünye'ye vardık. Oradan Necmeddin Şahiner'in kaleme aldığı "Bilinmeyen taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursî" ve "Nurs Yolu" kitaplarını satın aldım.

1977 yılında yine ailemle birlikte Türkiye'ye geldik. İlk ziyaret ettiğimiz şehir Diyarbakır'dı. Melik Ahmet Caddesinde bulunan nezih bir otelde konakladık. Bir önceki gelişimde kendileriyle görüşemediğim Risale-i Nur talebeleriyle buluşmak istiyordum. Bu arada garip bir hadise cereyan etti:

Otelde tanımadığım birisi kulağıma şöyle fısıldadı: "Eğer Said Efendinin talebeleriyle görüşmek istiyorsanız, onlar beşinci kattalar."

Hayretler içinde kaldım. Çünkü ben bu isteğimi henüz kimseye söylememiştim! Gerçekten de beşinci kata çıktığımda onları orada bir sehpanın etrafında halka olmuş Nur Risalelerini okurlarken ve birbirleriyle müzakere ederlerken buldum. Onlarla birçok meselelerin müzakeresine iştirak ettim.

Müzakereden sonra beni ilk defa göreceğim Nur medresesine götürdüler. Geceleyin beni bir dersten başka bir derse götürdüler. İsminin Dr. Muhammed Coşkunsel olduğunu öğrendiğim şahıs, Resulullah'ın mübarek elini vasfedenden harika bir bölüm okudu. Benzerini daha önce hiç dinlemediğim bölüm şöyleydi: ▶

“

İslâm'ı bütün samimiyetleriyle yaşayan bu insanlarda fazilet, ahlâk, tevazu ve cömertlik zirve yapmıştı. Onlarda gördüğümüz, tek kelimeyle, Sahabe ahlâkıydı.

Bu parça altın ve elmasla yazılsa liyakati var

Evet, sabıkan bahsi geçmiş:

Avucunda küçük taşların zikir ve tesbih etmesi, وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ sırriyle, aynı avucunda, küçücük taş ve toprak, düşmana top ve gülle hükmünde, onları inhizâma sevk etmesi, وَأَشْفَقَ الْقَمَرِ nassı ile, aynı avucunun parmağıyla kameri iki parça etmesi, ve aynı el, çeşme gibi on parmağından suyun akması ve bir orduya içirmesi, ve aynı el, hastalara ve yaralılara şifa olması, elbette o mübarek el, ne kadar harika bir mu'cize-i kudret-i ilâhiye olduğunu gösterir.

Güya, ahbap içinde o elin avucu küçük bir zikirhane-i Sübhânîdir ki, küçücük taşlar dahi içine girse zikir ve tesbih ederler. Ve a'dâya karşı küçücük bir cephe-i Rabbânîdir ki, içine taş ve toprak girse, gülle ve bomba olur.

Ve yaralılar ve hastalara karşı küçücük bir eczahane-i Rahmânîdir ki, hangi derde temas etse, derman olur.

Ve celâl ile kalktığı vakit, kameri parçalayıp, Kâb-ı Kavseyin şeklini verir. Ve cemâl ile döndüğü vakit, âb-ı kevser akıtan on musluklu bir çeşme-i rahmet hükmüne girer.

Acaba böyle bir zâtn bir tek eli böyle acip mu'cizâta mazhar ve medar olsa, o zâtn, Hâlık-ı Kâinat yanında ne kadar makbul olduğu ve dâvâsında ne kadar sadık bulunduğu ve o el ile biat edenler ne kadar bahtiyar olacakları, bedâhet derecesinde anlaşılabilir mi?

Siz bizdensiniz

Böylece pek hoş bir şekilde geçirdiğimiz birkaç günün ardından, DDY istasyon müdürü Hüseyin Üstündağ'ın yoğun ısrarı üzerine yemek davetini kabul etmek zorunda kaldım. Bizi evine götürdü. Biz çocuklarla birlikte bahçedeydik, ailem ise kadınlarla birlikte içerdeydiler. Yemeğin basit ve mütevazi olması dikkatimi çekmişti. Sanki aileden birileri gibiydik. Bana şöyle dedi:

“Kardeşim, siz kabul edip davete icabet ettiğinizde eşimi aradım ve ona ‘Misafirlerimiz var’ dedim. Eşim ‘Bizden mi, yabancı mı?’ diye sordu. ‘Bizden’ dedim. Gördüğün bu yemek bizim kendi yemeğimizdir. Siz bizdensiniz. Vallahi bazan bize akrabalarımızdan misafirler gelir. Bu yemeğin kat kat daha fazlasını yaparız. Çünkü onlar bizden değiller.”

Bu kalpten gelen fitrî ve dosdoğru söz kalbime işledi. Yıllar sonra bugün hâlâ o tesiri kalbimde hissediyorum.

Sonrasında, ziyaret edeceğimiz şehirlerde bizimle ilgilenebilecek arkadaşların bilgilerini verdi. İlk uğrak yerimiz Malatya'dan Hüseyin adında bir kardeşin bakkal dükkânıydı.

Bizi sıcak bir şekilde karşıladı. Hemen telefona sarılıp birilerini aradı ve kalacağımız yerleri ayarladı. Ben ve çocuklar bir Nur medresesine gittik. Ailem ise evini bizim için boşaltan Mevlüt Polat'ın evine gittiler. Kendisi de bizimle birlikte Nur medresesinde kaldı.

Üç gün süren misafirliğimizden sonra bizi Kayseri'ye yolcu ettiler. İslâm'ı bütün samimiyetleriyle yaşayan bu insanlarda fazilet, ahlâk, tevazu ve cömertlik zirve yapmıştı. Onlarda gördüğümüz, tek kelimeyle, Sahabe ahlâkıydı. ■

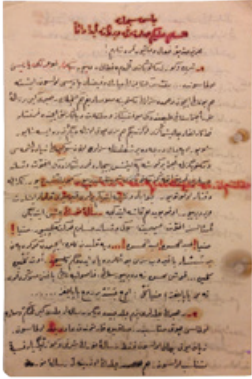

باسمہ سبحانہ
 السلام علیکم وعلیٰ اٰلہٖ واطہٖ وبراکاتہٗ وبارکاتہٗ
 Zübeyir Gündüzalp'in
 yayınlanmamış bir mektubu

Üç ceset bir ruh yapacağız

Zübeyir Gündüzalp'in İİKV arşivindeki bir mektubu. Nur talebeleri arasındaki muhabbet ve hürmetin en sıcak ve mücessem bir nümunesini teşkil ediyor, bu arada Nur hizmetinin temel ilkeleri hakkında önemli ipuçları içeriyor. "Bu cihanşümül hizmet bir avuç kahramanın sırtında nasıl bugünlere geldi?" sorusunun cevabını da bu mektubun satır aralarında bulabilirsiniz.

Bismihî Sübhânehû
Esselâmü aleyküm ve rahmetullahi ve be-
rakâtühû ebeden dâimâ

Aziz, sıddık, faal ve gayyûr kardeşlerim,

1. Şirin ve güzel mektubunuzu aldım. “Hatâlî” diyor-sunuz. Şu frengi yazısı olmasın da... Mukaddes kitabı-mızın mübarek ve feyizli yazısı olsun. İşte hem bunun için ve hem de sizlerin mektubuna susadığım, hem Gençlik Rehberi gibi bir Risale-i Nur eczasının tab’ın-daki muvaffakiyetiniz ve müşkilât ve yalnızlık içinde fe-
ragatle, fedakârlıkla çalışmanızı öğrendiğim, hem sizi çok özlediğim, neredeyse şapır şupur öpecek derece-de bir şefkatle sizlere olan sevgimin ziyadeleşmesi ve mektubunuzla ücra bir köşeye gitmiş biçare kardeş-i-nizdeki uhuvvet ve tesanüd hislerini tahrik etmeniz, mektubunuzu şirinleştiriyor, güzelleştiriyor, tekrarla, dikkatle okutuyor. Cevapla vazifelendiğim yerleri kır-mızı kalemle işaret verdiriyor. Okuyup hem temaşa ettikçe Risale-i Nur’un bahşettiği emsalsiz uhuvvet, samimiyet, sevgi ve tesanüd hislerim harekete ge-
çiyor. Ziya! Ziya! Abdülmühsin! Abdülmühsin!.. diye kalbden gelen, içimden kükreyen bir sesle bağırıp sizi bu ellerde yad edeceğim geliyor. Evet, gelin, gelin! Koş Muhsin, ne duruyorsun? Fasulyenin yağını sonra koy. Ne mi yapacağız? Ziya, gel. Üç ceset, bir ruh yapacağız.

2. Rehber’in ciltleri bizim ciltçide diğer risaleler cildi gibi muhkem ve sağlam olması çok münasiptir. Sakın kartondan âdi cilt olmasın. Ziyânı yok pahalı olsun, fakat Risale-i Nur’un şerefi ve güzelliğiyle nisbeten mütenasip olsun. Hem cildin üzerine “Risale-i Nur

Külliyatından Gençlik Rehberi – Müellifi Bediüzzaman Said Nursî” yazılmalı. Bu şekil Hazret-i Üstadımızın hoşlanacağı şekil olduğu, hem de Nur talebelerinin memnun olacağı bir şekil olduğu Medresetü’z-Zehrâ tarzında olmuş olmakla kat’idir. Fakat muhakkak ve muhakkak güzel ve şirin ve cazip bir klişe yaptırmalı. Klişe masrafı olarak ay başında bir miktar para gön-
dermekte inşaallah muvaffak olurum. Gençlik Rehbe-rinin güzelliği hususunda masraftan çekinmeyin. Çün-kü bir olacak, hem binler olacak. Bunun fevkalâde bir baskı olması lâyük ve elzemdir.

2. Konya’dan Hazret-i Üstadımızla müşerref olmaya gittiğim zaman Salih ve Mehmet de oradaymış. Çok sevdim. Kahraman ve kudsî Üstadımız buyurdular ki: “Rehber’in kâğıdı güzel olsun. Hem birden dağıtılsın. Tam müştaklara ve lâyük ellere verilsin.”

3. Hem madem ciltçi de “Satılınca alacağım” diyor. Allah razı olsun. Ziyânı yok, beş yüz lira tutsun. Eğer icab ederse şimdilik yarısı cilt yapılır.

4. Para işi muhtelif ellerden gelmiş. İzzet-i Nuriye-ye uygun olmamakla beraber, zaruret ve işin hizmetin ehemmiyeti inşaallah o mahzuru silecektir. Açık maa-şını alır almaz yarısını size takdim etmekte muvaffak olabilirim o borçlarımızı hemen öderiz. Yardım ve hediye kabul etmeyiz.

5. Abdülmühsin’e benim borcum var. Konya’da bir arkadaşıta alacağım vardı. Bu ay başına söz verdi. Ona yazacağım. Yirmi beş lira Tahirî Efendiye verecek. Tahir Efendi de Emirdağına “Abdülmühsin’in yeni harf Risa-le-i Nur’lardan borcudur” diye gönderir. Bunu temin edeceğim; siz meşgul olmayın. ▶

Hazret-i Üstadımızla olan Nur işlerinde kat'iyen havale veya tebeddülât olmaz. Evvelki yeni harf Risale bedelinden olan borcu cilt parası olarak saymak abes ayıp düşer. O borcu hemen aynen vermek münasiptir.

Yüz adet Üstadımıza gönderilmesi şöyle münasip olur: “Efendimiz Hazretleri, yüz adet size takdim ediyoruz. Bunlar Risale-i Nur’undur.” O kahramanlar kahramanı herşeyin münasibini öyle bilir, öyle bilir ki, nasıl münasipse öyle yapar. “Hediye ediyoruz” dememeli. Çünkü hediye kabul etmemek düstur-u hayattır. Cilt parası da istenmez.

6. Abdülmuhsin’in Üstadın hizmetine gitmesi tebrike ve memnuniyete şayandır. Şöyle ki: Ziyarete gidilir. Hizmet arzusuyla gelinip teslim olduğumuzu arz ederiz. “Efendim, mektep tatildir. Kabul buyurursanız hizmetinize geldim. Emir ve ferman Üstadımdır.” Bu ve diğer maruzatlar yazılı olarak verilse, huzurda dikkat zayi eden konuşmalarımız olmasa daha münasiptir kanaatindeyim. Birşey sorarsa o müstesna...

Mektupla hizmete gelmek isteği arz edilse, Üstad razı olmaz. Hem münasip olmaz. Amma, gidilirse, eğer lüzum ve münasip görürlerse, o vakit belki geri çevirmez. Sana Emirdağından mektupla bu işi soracağını söz veren kardeşimiz için Ziya ile görüşün. Nur’a ve Üstada ait işlerde Ziya onlardan daha uygun düşündür. O kardeşimize bir zahmet vermeyin. Meşguliyeti fazladır.

7. Ahmet Atağın işini Isparta’ya yazdım.

8. Emirdağında Sadık Efendi söyledi ki: “Ziya’dan bir mektup sana gelmişti. Ankara’ya göndermiştin.” Ankara’dan hareketimden evvel bu mektubu alamadığım

ve halen de elime geçmediği için çok üzüldüm. Bu hususta merakla haberinizi bekliyorum.

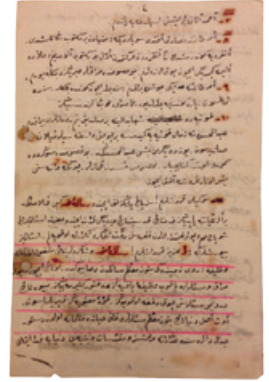
9. Emirdağına iki Cevşen bıraktım. Size cilt için gönderilecekler. Sizde kalsın. Para gönderince ciltletiverin. Sonra bana gönderirsiniz.

10. Konya’da Şehabeddin’e bir sandık benim romanları bıraktım. Abdülmuhsin ne zaman Konya’ya giderse bir çocuk vasıtasıyla filân sattırsın. Yüzde 25’i Abdülmuhsin’indir. Bu hususta sonra da görüşürüz. Kitapçılar mahsus kasten almazlar. Çünkü tanesini beşer onar kuruşa almak için.

11. Sevgili kardeşlerim! Sizin yalnızlık içinde Risale-i Nur gibi halâşkâr bir eser külliyyatına yaptığınız hizmetin kudsiyetinin verdiği lezzet içinde Hazret-i Üstadımızın şu pek mühim ve çok kıymetli olan fıkrasını dikkat, tefekkür ve tekrarla okuyalım. Üstadımız buyurmuşlar ki:

“Aziz kardeşlerim! Risale-i Nur ve şakirtlerinin meşgul oldukları vazife, rû-yi zemindeki bütün muazzam mesâilden daha büyüktür. Onun için, dünyevî Onun için dünyevî merak-aver mes’elelere bakıp, vazife-i bâkiyenizde fütur getirmeyiniz. Meyve’nin Dördüncü Mes’elesini çok defa okuyunuz, kuvve-i maneviyeniz kırılmasın. Evet ehl-i dünyanın bütün muazzam mes’eleleri, fânî hayatta zalimane olan düstur-u cidal daire-sinde gaddarane, merhametsiz ve mukaddesat-ı diniyeyi dünyaya feda etmek ...

(Mektubun devamı yok) ■

 GÜLŞAH ERDEMİR

Risale-i Nur'u nasıl tanıdım?

”

*Ne aradığını bilemeden yıllarca süren bir arayış.
Sonra hastanede dinlenen bir radyo programı.
Daha sonra bir internet araması. Sonra bir
sohbet ruha bir ilâç gibi akan kelimeler...*

Lise son sınıfta bilgisayar kursuna yazılmışım. Kursta örtülü bir arkadaşla tanıştım. İlk günden beri teneffüs aralarında konuştuğumuz konular genellikle dîni sohbetlerdi ve onun anlattıkları beni çok etkiliyordu. Evet, ben de her genç gibi yaz tatillerinde camie gitmiş, orada dîni bilgiler öğrenmişim. Fakat onun anlattıkları daha bir başkaydı. O zaman anladım ki maneviyatımda bir eksiklik vardı. O öğrendiğim bilgiler o boşluğu dolduruyordu. Kurs bitiminde örtünmeye karar verdim. Ama okuyordum ve okulda başörtüsü yasaktı. Bu isteğimi beş yıl sonra gerçekleştirebilecektim.

2000 yılında eczanede çalışmaya başladım. Orada maddî yaralara deva olarak bir sürü ilâç vardı. Lâkin o kadar ilâcın içinde benim manevî hastalığıma bir türlü ilâç bulamıyordum. Dîni kitaplar okuyor, kasetler dinliyordum, ama bir türlü ruhum tatmin olmuyordu. En sonunda bir cemaat bulup sohbetlere gitmeye karar verdim, belki ruhumdaki arayışa merhem olur diye. Kendimce cemaat araştırmaya başladım. Bir-iki yer ▶

buldum. Sohbetlere katıldım. Ama onlar da ruhumdaki arayışa ilâç olamıyordu. Bir şeyler eksikti.

2003 yılında hastalığımın dolayısıyla eczaneden ayrıldım ve 65 gün hastanede yatmak zorunda kaldım. Hastaneye canım sıkılmasın diye radyo ve kulaklık getirmiştim. Oda da herkes uyuyunca radyomu açıp birşeyler dinliyordum. Bir iki gece dikkatimi çeken bir radyo programı karşıma çıktı, onu dinlemeye başladım.

”

Dinî kitaplar okuyor, kasetler dinliyordum, ama bir türlü ruhum tatmin olmuyordu. Kendimce cemaat araştırmaya başladım. Bir-iki yer buldum. Ama onlar da ruhumdaki arayışa ilâç olamıyordu.

O programda anlatılanlar beni çok etkilemişti. “İşte aradığım bunun gibi birşeydi” dedim. Hastanede yattığım zaman zarfında en çok sevdiğim şey akşamları radyodaki o programı dinlemek oldu.

Nihayet 2003 yılında muradına ermiş ve örtünmüştüm. O kadar âni oldu ki! Bir Pazar günü karar verdim ve pazara gidip başörtüsü alıp taktım. Hayal değil gerçektir. Artık rüyalarım bile değişmişti, rüyalarım da kendimi hep başörtülü görüyordum. Ama örtünmüş olmama rağmen yine bir şeyler eksikti.

Hâlâ ruhum aç, hasta, yaralıydı.

Tabii artık bilgisayar ve internet çağı başlamıştı. Biz de eve bilgisayar ve internet almıştık. Ben de yaralarımı tedavi edecek ilâcı internette aramaya başladım. Bir gün internette “dinî sohbetler” diye arama yap-

tım. Karşıma Moral Kültür Merkezi çıktı. “Risale-i Nur sohbetleri” yazıyordu. Risalenin “r”sini bilmem, ne duymuşum, ne okumuşum, ne de okuyan birini tanımışım. Benim ilgi mi çeken “sohbet” kısmıydı. Çünkü aradığım buydu. Hemen telefona sarıldım günlerden Cuma idi. Telefondaki bayan bana “Risale-i Nur sohbetleri yaptıklarını, Pazartesi günü sohbeta katılabileceğimi” söyledi. Ama Cuma idi ve Pazartesiye iki gün vardı. O iki gün çok heyecanlı ve uzun geçti.

Pazartesi verilen adrese tek başıma gittim. İçeri girildiğinde kürsüde iki abla vardı ve bir şeyler anlatıyorlardı (sonradan Lem’alardan bir yer olduğunu öğrendim). Dersi dinlemeye başladım. Okunan ve anlatılan

”

Artık rüyalarım bile değişmişti, rüyalarım da kendimi hep başörtülü görüyordum. Ama örtünmüş olmama rağmen yine bir şeyler eksikti.

bazı kelimeleri bilmiyorum, anlamıyordum ama sanki ruhum alıyor, kabul ediyor, huzur buluyordu. Çok güzeldi, evet çok güzeldi, hiç bitsin istemedim. O sohbet ruhuma aldığım ilk ilâç artık damarlarımda dolaşmaya başlamıştı. Oradan ayrılırken “İşte ilâcımı buldum” dedim.

Haftanın beş altı günü derslerdeydim. Annem gittiğim yerin nasıl bir yer olduğunu bilemediğinden, beni yollamamak için ev işlerini bahane ediyordu. Aman ben Nur’ları dinlemek için sabah 6-7’de kalkıp evde yapılması gerekenleri bitiriyor ve ders saatine yetişiyordum. Elhamdülillâh zamanla ailem de gittiği yeri gördüler; ondan sonra problemsiz olarak gidip gelmeye başladım.

Yavaş yavaş “Bediüzzaman kimdir? Risale-i Nur nedir?”; anlamaya ve tanımaya başlamıştım. Tanidikça hayranlığım artıyordu. Ruhum çöşmüştü. Sonradan öğrendim ki, hastanede dinlediğim radyo programında Risale-i Nur’lardan bahsediliyormuş. Demek ki ruhuma ilk çekirdek orada atılmış. MKM (Moral Kültür Merkezi) ile de mahsul vermeye başlamıştı.

Derslere başlayalı bir yıl olmamıştı. Mart ayında Üstad’ın ölüm yıldönümü dolayısıyla program yapılabaktı. Ablalar bana Necmettin Şahiner’in “Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursi” kitabını okumam için vermişlerdi. O akşam kitabı büyük bir heyecanla okumaya başladım. Koltukta otururken uyuyakalmışım. Rüyamda Üstad’ı gördüm. Hastayım ve kanamalarım var, yatakta yatıyorum. Üstad yanıma gelerek elini başıma koydu ve “Ben sana dua edeceğim, artık dualarımdayım” dedi. Aynen resimlerde gördüğüm sarığıyla,

cübbesiyle Bediüzzaman’dı. Bir anda uyandım, kitap hâlâ elimde ve koltuktaydım.

Nasıl bir şeydi ki, bu hayatını okurken o benim rüyama gelmişti ve dua edeceğini söylemişti. Hem de benim gibi daha onu yeni yeni tanımaya çalışan birine, kusurlu birine. Ertesi gün rüyamı abalara anlatınca programda da anlatmamı istediler ve o kadar çok insan içinde utana, sıkıla rüyamı anlattım.

Nurları bana anlatan abalarım hâlâ görüşüyor ve onları çok seviyorum. Çünkü hepsinin aklında NUR, kalbinde NUR, yüzünde NUR var.

Rabbime sonsuz şükürler olsun ki Nur’larla tanıştıktan sonra hayatımda çok şeyler değişti. Artık yaralarım kapanmış ilâcımı bulmuştum. Onları tekrar tekrar okudukça ruhum daha da lezzetleniyor, yeni yeni pencereler açılıyor. O pencerelerden Allah ve Peygamber sevgisi içeri giriyor elhamdülillâh.

Rabbim bu zamanın tefsiri olan Risale-i Nur’u benim gibi arayış içinde olanlara, yaralı ruhlara yetiştirsin. Onlara ilâç eylesin. Nur’ları tanıyanlara da istikamet ve Nur’lara hakiki talebe eylesin. Âmin... ■

”

Okunan ve anlatılan bazı kelimeleri anlamıyordum ama ruhum alıyor, kabul ediyor, huzur buluyordu. Hiç bitsin istemedim. İlâç artık damarlarımda dolaşmaya başlamıştı.

-1- “Onun nuruyla bak” demiştiniz...

Aziz Üstadım,
Reşhaları okurken, marifet deryasına daldırılıp çıkartılmış dopdolu bir testiye benzettim sizi.

“Testinin içinde ne varsa dışına o sızar” sırrınca; kaleme almış olduğunuz Reşhalardan nurlar nebean ediyor. Okudukça kalbim ve ruhum beslenirken, nurlanıyor ve anlam kazanıyorum elhamdülillah.

Beşinci Reşhada buyuruyorsunuz ki :

“Ö nuranî şahsiyetin (a.s.m.) nuruyla bak kâinata! Bak neler göreceksin.”

Bakmak istedim basireti zayıf gözlerimle. Görmeyi denedim sizin rehberliğinizde.

Dedim ya, siz lebâleb dolu bir testi, bu âciz ise testinin dışına sızan reşhalardan nasiplenme duasında, لَا تَقْتُطُوا مِنَ رَحْمَةِ اللَّهِ ayeti mücibince ümidini diri tutmaya çalışan bir biçare...

Üstadım, Risale-i Nur’u okurken âdetâ bir rasathaneye çıkartıyorsunuz bizleri ve herşeyi nuranî gösteren iman gözlükleri hediye ediyorsunuz. O gözlükleri takınca kâinat mâtem-i umumî yeri olmaktan çıkıp meşced-i zikir ve şükür yeri oluyor elhamdülillâh...

Muhterem Üstadım, Risale-i Nur’u tanımadan önce rasathane kelimesi yıkan, darmadağın eden, ağlatan depremi hatırlatırdı bana.

Fakat sizin bizi davet ettiğiniz rasathane öylesine nurlu ki, oradan temaşa edince kâinattaki tüm hareketin birer Rabbânî mektup olduğunu görüyor ve hamd ediyorum.

Beşinci Reşha rasathanesinde Efendimiz aleyhis-salâtu vesselâmın nuru ile bakıyorsunuz kâinata. Mütalâa ederken kalp ülkesinde hayat bahşeden sarsıntılar meydana geliyor. Bu sarsıntılarla nur-u Muhammedî incileri saçılıyor âlemin her bir köşesine. Her birşey o zât-ı nurânî ile kıymet ve ehemmiyet kazanıyor.

Ve kubbe-i semâda “Eğer bu zât (a.s.m.) olmasaydı kâinat da olmazdı” meâlindeki لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ لَمَا خَلَقْتُ كُدْسِ hadisi çınıyor. Duyuyor ve itaat ediyoruz. ■

 BEYZA NUR

-2-

Hüzünlüyüm Üstadım

Üstadım...
Nasıl söylesem bilmiyorum.
Ruhumdan kopan bir ateş parçası, kütle-
ler halinde yüreğime düşüyor.
Bugün bu odada ruhumdaki o boşluk se-
nin sevginle dolup taşıyor.
Hüzünlüyüm Üstadım...
Hayatım boyunca üzerimde tecelli eden hüznün, artık
duygu olmaktan çıkıp efsane oluyor.
Sanki o efsanenin bir parçası sende; seni okuyunca
parçalar tam yerine oturuyor.
Hazinenin anahtarını buluyor ve açıyorum.
Ruhumun derinliklerine dalıyorum.
Seni okuyunca zerreler mezc oluyor, cezbeyle geliyor.
Öyle bir cezbe ki Üstadım;

Güneşi o aşkla döndüren de, gök gürültüsünü o
şevkle bağirtan da o.

Seni de o zerrelere benzetiyorum. Yaptıkların cismi-
ne sığan türden değil.

Cesed libasını yırtmışsın. Ruhun dur durak bilmiyor.
Omzundaki yük tek başına taşınacak türden değil.

Sana bu vazifeyi taşıtan bir kuvvet var. Sırtını ona
yaslamışsın.

O kuvvetle harekete geçiyorsun. Adeta cezbeyle ge-
liyorsun.

Üstadım...

Bir güneş gibi yakıyorsun. Gök gürültüsü gibi çağı-
yorsun.

Yanıyorsun Üstadım.

Allah aşkıyla yanıyorsun.

Yanmayan yakamaz Üstadım. ▶

“

“Benimle konuşmak isteyen Risaleleri okusun” diyorsun.

“Birimiz dünyada, birimiz âhirette de olsak mânen beraberiz” diyorsun.

Ama sen, yüreğindeki korlarla binlerce gönülleri alevlendiriyorsun.

Hüzünlüyüm Üstadım...

Ehl-i sefaletinki gibi değil bu hüzün.

Asr-ı Saadetten bu yana süzülen bir iman şerbeti.

Nasıl da yakışıyor o zât’a; imandan gelen bir hüzün...

Ona benziyorsun Üstadım.

“Allah’ı seven, onun sevdiği zâta benzemeli” hakikatini hayatına düstûr yapmışsın.

Bu kadar çok mu seviyorsun Üstadım?

Senin kalbin ne kadar geniş. Oysa biz masivada nasıl da kayboluyoruz.

Sen hakikîyi bulmuşsun Üstadım, biz mecazî mahublardan kurtulamıyoruz.

Hüzünlüyüm Üstadım ve mahcup...

O kadar mahcupum ki, fotoğrafına bakmaktan hayâ ediyorum.

Heybetli bakışlarıyla olur da göz göze gelirim ve ruhum erir diye.

Ama bir yandan da o bakış beni erimeye zorluyor.

Bir bakış bin söz anlatır Üstadım.

Ama senin bakışların söz anlatmıyor; kâinatı okuyor, onu anlatıyor.

Yazmaya çalışsam yazabilir miyim, bilmiyorum gördüklerimi.

“İnsan küçültülmüş bir kâinat ya hani,

O bakışta da bütün bir kainat gizli”

Hüzünlüyüm Üstadım...

Hangi âlemlerdesin?

Orada,

Zaman kavramının olmadığı diyarlarda,

Kimlerle berabersin?

“Benimle konuşmak isteyen Risaleleri okusun” diyorsun.

“Birimiz dünyada, birimiz âhirette de olsak mânen beraberiz” diyorsun.

Okuyoruz Üstadım...

Sesimiz çıktığına, takatimiz yettiğince okuyoruz.

Okuyoruz, ama lâîk miyiz taleben olmaya, bilmiyoruz.

Avucunun içinde gördüğün o isimlere biz de dahil miyiz, hissedemiyoruz.

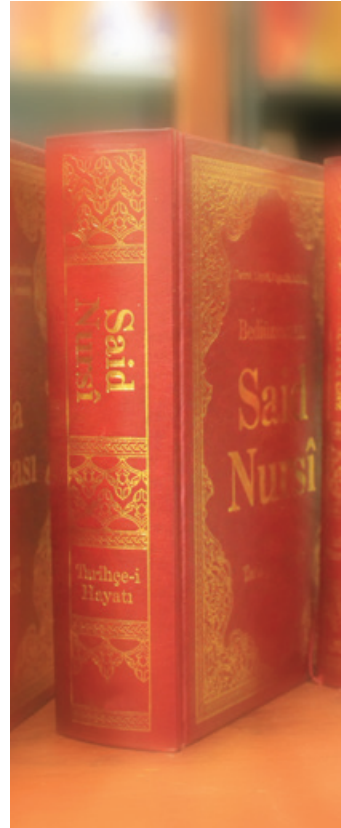
Hüzünlüyüm Üstadım ve yaralı...

Bâtın-ı kalbimiz kurtlarla dolu. Ebedî hayatımız tehlikede.

Öyle bir tehlike ki bu, fetret asrında diri diri toprağa gömülen kız çocuklarını hatırlatıyor.

Nice Ebu Cehil’ler, geleceğin Ebu Bekir’lerini toprağa atıyor.

Ama sen Üstadım... ▶

Ten bedenden çıkıncaya değin çırpınıyorsun.
Derdine düşmediğimiz yaraların bilinciyle dertleni-
yorsun.

Karşıdaki o büyük yangını söndürmek için,
Kanını su, kemiklerini ise toprak yapıyorsun.
Dediğin gibi Üstadım:
“Said tam toprak gibi...”

Toprak gibisin Üstadım...
Hani toprağın üzerine basarlar, ezerler, kirletirler,
Fakat bütün güzellikler yine de ondan çıkar ya...
Sana yapılan baskılar, eziyetler, sürgünler, zehirle-
meler...

Hiçbirini umursamıyorsun.
Yangının içinde yanan evlâtlarını söndürmek için
toprak olup,
Onları bağrına basıyorsun.
Gözyaşlarınla o yaralara merhem sürüyorsun.
İmanınla o canlara can katıyorsun.
Ve sönüyor Üstadım;
Senin şefkatli bağrına sarılan herkesin,
Ateşi sönüyor.
Onların ateşlerini üzerine alıyorsun Üstadım.
Ve söndürdüğün için bütün eziyetleri de...
Nasıl da yakışmış sana,
Nasıl da tecelli etmiş üstünde ‘Rahîm’ ismi..
Haklısın Üstadım...
Bu zamanda başkasının günahına ağlayabilmek ge-
rek.
Bu zamanda “halis bir niyet” gerek...

Senin niyetin belliydi.
Niyetin Allah’tı, Rahman’dı, Rahim’di.
Meşrebin hillet’ti, muhabbet’ti, şefkat’ti...
Sen niyet ettin, Allah kalbine o şefkati derc etti.
Sen ağladın, Allah o fedaileri yardımına gönderdi.
Sen şükrettin, Allah sana bekaya müteveccih bir
ömür nasip etti.
“Elhamdülillâhi alâ külli hâl.”
“Onu bulan neyi kaybeder,
Onu kaybeden neyi bulur?”

Üstadım,
Şimdi yüz binlerce gencin imanını kurtaran o “Nur”
bize emanet...
Allahım,
O emaneti hakkıyla “Senin rızan için” taşıyabilme-
miz için bize yardım et. ■

 SEMA YÜCE

Sıfır noktası

“Sözler hakkında, tevazu suretinde demiyorum; belki bir hakikati beyan etmek için derim ki: Sözlerdeki hakaik ve kemâlât benim değil, Kur’ân’ındır ve Kur’ân’dan tereşşuh etmiştir. Evet, lezzetli üzüm salkımlarının hâsiyetleri, kuru çubuğunda aranılmaz. İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim.”
(28. Mektup)

Evet, Üstadımız kuru çubuktur. İnsanlık zaten bunu keşfetmekle vazifeli değil mi? İnsanlığın çıkabileceği en yüksek nokta bu değil mi?

Mutlak Kudret karşısında âcizliğimizin ilanı.

Allah’ın bin bir esmasının karşısında insan ne olabilir?

Hiçbir şeyin sahibi olmayan, herşeye muhtaç bir âciz.

Hadsiz acz ve nihayetsiz fakr içinde yuvarlanan bir biçare.

İstekleri sonsuz, kudreti sıfır.

Bu Üstadımızın en büyük keşfidir.

Acz, fakr, şefkat, tefekkür yolunu bulmuştur.

Allah’ın bulmamızı istediği şey.

Bizi dünyaya bence bunun için gönderdi.

Bir hiç olduğumuzu anlamak,

mülkü hakiki sahibine teslim etmek için.

Bizde hiç bir şey kalmayacak şekilde.

Üstadımız bence bunu yapıyor.

Belki de bu tam iman edildiğinin göstergesi.

Bizi kandıran değişik değişik şirklerin tamamen ortadan kaldırılması.

Onun bunun altına saklanmış, mülkten çalmaların tamamen sıfırlanması.

Bu sıfır noktasıyla ubudiyet.

Namazımızla aslında biz bunu ilan etmiyor muyuz? ▶

Kulluğun, hiçliğin tam anlamıyla sergilenmesi.
 İnsanın tüm kâinatı temsiliyle secdeye gitmesi.
 Sübhanallah,
 Elhamdülillah,
 Allahu ekber nidalarını tüm âlemlere ilân ederken,
 aslında bunu hiçliğimizle yapmıyor muyuz?
 Bu hiçlik sayesinde Esmâ-i Hüsnaya ayna olmuyor
 muyuz?
 Bu hiçliği sayesinde âlemler ona açılmıyor mu?
 Kuru çubuk olabilmek insanlık için ne büyük bir şer-
 ref!
 “İnsan hayra ve vücuda bakan yüzü ile ancak feyze
 kabil, vereni kabul eder.” (30. Söz.)
 Veren ise Rabbimiz.
 Aslında Rabbimiz her insana, her an veriyor.
 Ama sadece hiçler alabiliyor. ■

Avrasya Tüneli ne kadar uzun?

Aslında, tedirgin olmasın diye söylemek niyetinde değildim kayınvalideme, Avrasya Tünelinden geçeceğimizi. Yanımdaki koltukta gayet rahat görünüyordu. Fakat eşim dayanamayıp söyleyiverdi:

“Anne, bak birazdan denizden altından geçeceğiz!”

Yaşlı kadın etrafına endişeyle bakıp. “Sahiden mi?” dedi ve sessizliğe büründü.

Tünel boyunca göz ucuyla kontrol ediyorum, sessizliğe devam.

70 km hız limitine riayet ederek tünelin sonuna geldiğimizde soruyorum:

“Anne, sence ne kadar uzundur bu tünel?”

Gelen cevap net:

“Yedi Âyetelkürsî, bir Âmenerresulü.”

Saliha kadınların mesafe birimi ile biz dünyevîlerinki arasında herhalde bir fark olmalı!

Ekrem Şimşek

HATİCE BİNNUR AVAN

Çocuk camide

*Cami çocuklarla
daha şen, çocuklar
namazla daha
temiz.*

Buralarda bu ay iki türlü şenlik var. Tutmayın çocukları, camide kopacaklar... Evin en yakınındaki camiye en kestirme yolda bol alanlı, salıncaklı, kaydıracıklı, hemen alt köşesinde mis gibi çilekli, çikolatalı dondurması olan marketli park var... ▶

Normal olarak bu yol biraz sıkıntılı... Çünkü gitmek istediğin yere bir türlü vaktinde yetişemezsin, dönerken bir türlü eve giremezsin – çocuklar varsa yanında eğer.

Beş dakika daha salıncak, iki tur daha kaydırak...

Her bu parktan geçişinde böyle, ama tam bir ay istisna...

Gecesi rahavetle karışık muhabbetli, gündüzü akşama hazırlık telaşesiyle ibadetli, akşamı lezzetli nimetleriyle teravihe yetişme çabasıyla heyecanlı...

Çocuklar da bu maneviyattan nasibini almış olmalı. Almış olmalı ki gözleri ne park görüyor ne de dondurma.

Bu parktaki çocuklar tam bir ay boyunca her yatsı zamanında az ilerideki camiye çekiliyor. Bu çocuklardan bir tanesi de benim oğlum. Üç yaşından beri her Ramazan yatsı vakti elimizi ayağımıza katıyor. Abdest alıp evden çıkmamız, yola koyulmamız, o camiye doğru koşarken onun peşinde koşturmamız, en can alıcı tarafı da malûm parka hiç takılmamamız, adeta parkı gözü görmüyormuş gibi cami yolunu tutmamız.

Cami çocuklarla daha şen, çocuklar namazla daha temiz.

Bir ay boyunca her teravih sonunda

küçük ama olgun kalpli bu çocuklara cami imamının tek tek çikolata, şeker, sakız, çocuk imsakiyesi gibi tatlı sürprizler yapmasının da payı büyük elbette.

Zaten manevî heyecan veren Ramazan'ı farklı farklı heyecanlarla yaşamak. 7 sinden 70' ine her ruha ayrı tat veren Ramazan'ın çocuk kalbinde böyle vücut bulması...

Sonra park... Artık bu çocukları hak etmiyor mu?

Parkin camiye, caminin parka dönüştüğü içi bol bol çocuklu camiler, Ramazan'ı böyle yaşayan çocuklar, böyle yaşanan Ramazanlar'ın sayısını çoğalt Rabbim. Her kalbe bu çocuk kalbinde hatırlanan Ramazan'ı yaşamayı, hissetmeyi, heyecanı nasib et. ■

Nerede olursan ol Allah'tan kork.
Yaptığın kötülüğün ardından bir iyilik
yap ki onu yok etsin.
Tirmizî, Birr: 55

 ZADİNE FİDAN

Cennet topları

Eşinin vefatı üzerinden dokuz ay geçmişti. Her gün olduğu gibi, o gün de oğlu Mehmet'i yanına alarak eşinin kabrini ziyarete gidecekti.

Eşinin vefatı üzerinden dokuz ay geçmişti. Her gün olduğu gibi, o gün de oğlu Mehmet'i yanına alarak eşinin kabrini ziyarete gidecekti. Tam kapıdan çıkacakken, kayınvalidesinin seslenişiyile irkildi:

"Bunu da al!"

Kayınvalidesinin uzattığı poşet içinde bir yığın çam kozalağı vardı.

Göz göze baktılar. Gelin gülümsedi:

"Bu kadar çok mu?"

"Evet" dedi kayınvalide. "Eve her geldiğinde cebimde dört beş tane oluyor. Fark etmeden elinden alıp sakladım kızım. Çünkü bizim oralarda mezarlıktan bir şey alınmaz derler. Tekrar mezarlığa bırak bunları Mehmet fark etmeden."

Konuşmayı duyan çocuk fırladı:

"Hayır, onlar benim Cennet toplarım, vermem! Babaanne olmaz!"

Çaresiz bıraktı anne, poşet

dolusu çam kozalaklarını.

Çocuk büyük bir sevinçle "Gidiyoruz şimdi" dedi.

Mezarlığa geldiklerinde çiçekleri itinayla suladılar. Anne elindeki Kur'an'ı okumaya koyuldu. Bir yandan da göz ucuyla oğlunu takip ediyordu.

Mehmet, karşılıklı iki kale halinde dizilmiş kozalaklarla kendi âleminde top oynuyordu.

"Anne bak top oynuyorum" dedi sevinçle.

"Kiminle?" diye sordu annesi.

"Babamla. Bak Cennet topları..." Küçük avucunda tuttuğu çam kozalaklarını gösteriyordu.

Âhirete iman hakikatinin dört yaşındaki bir çocuk kalbinde böyle bir yansıması vardı. ■

DERLEYEN: RAVZANUR KÂĞIT

Çocuk duaları

Küçük Şamil annesine, “Anneciğim dua et de kanatlarım çıksın” dediğinde annesi itiraz eder:

“Oğlum öyle dua olur mu?”

Şamil’in Allah’ın her şeye kadir olduğuna inancı tamdır:

“Ya sen dua et! Allah istese kabul eder!”

Talha’nın annesi anlatıyor: “Biz Talha ile beraber Boğaz turunda ve alt kattaydık, dalgaları izliyorduk. Çok dua etti büyük bir dalga olsun diye. Öyle de oldu. Hepimiz sıırıslıkla olduk. Onun yedek kıyafetleri vardı, ama biz öyle ıslak ıslak yolculuk ettik.”

Kandil gecesini babası Ecrin’e, “Haydi dua edelim” der. Tok gözlü ve kanaatkâr Ecrin, “Ne isteyeceğim ki?” der. “Her şeyimiz var.”

Dünyası Risale-i Nur’un nuru ile pür-nur Gülşah anlatıyor:

“Küçükken Cennete gideceğimi düşünüp herkese ‘Ben cennete gideceğim’ derdim. Sonradan düşünüyorum da, çocukların duası kabul olurmuş. Rabbim, küçükken ettiğim o duanın hürmetine beni Risalelerle tanıştırdı elhamdülillah. Ve inşallah Cennetine aday etmiştir.”

Ravza’nın duası: “Allah’ım bana Cennette hiç bitmeyen çikolata ağacı ver.” Yaş biraz daha büyüdükçe çikolata ağacı, çikolata şelâlesine dönüştü.

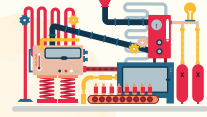

Küçük Şeyma’nın en büyük zevklerinden biri, gece yayınlanan Radyo Tiyatrosunu dinlemektir. Bütün gün hikâyenin devamını heyecanla beklerdi. Efektleri ve konuşmaları dinleyerek bütün sahneyi, oyuncuların yüz ifadelerini gözünde canlandırıyor. Âdeta hikâyenin içine giriyordu.

O gece yine duvara monte edilmiş küçük rafın üzerindeki (şimdi antika olan) radyonun altındaki divana oturdu.

Tam hikâyenin ortasında yatışı ezanı okununca annesi kalkıp namazını kılmasını istedi.

“Radyo tiyatrosu bitsin, kılacağım” dedi Şeyma.

Kerem’in, anneannesinin beyinden rahatsızlanıp tedavi gördüğü sıradaki duası: “Allahım, küçültme makinesiyle küçülüp anneannemin beyine girip mikrop- larla savaşabileyim.”

Annesi önce namazını kılması için ısrar etti. Ama o zamana kadar radyo tiyatrosu biterdi.

Annesine karşı gelmezdi. Ama kızmıştı. Gece uzundu. Sonra kılma ne olurdu sanki?

Kalkıp abdestini aldı ve namaza durdu. Öfkeliydi. Namazın içinde şöyle dua etti: “Allah’ım bu namazımı kabul etme!”

Ravza saklanbaç oynarken: Allah’ım öyle bir saklanayım ki, kimse beni bulamasın”

 MEHMET SAYIN

Çocukluğumun model insanları

Çocukluğum Almanya'nın Mannheim şehrinde geçti. Mannheim Üniversitesine yakın bir yerde oturuyorduk. O evin çocukluğumda beynime yer etmiş olan ismi "fareli ev." Evin içinde iri iri fareler cirit atardı.

||

Şimdi düşünüyorum da bizim çocukluğumuzda bize modellik yapan ne kadar hayırlı insanlar olmuş. Ne kadar şükretsem azdır.

Annemler bir yere gittiğinde kanepeleri birbirine bi-tiştirip kardeşlerim Abdullah ve Saliha'yı içine oturtur, onlara sarılıp annemlerin geri dönmesini korkuyla beklerdik.

Bu olumsuzluklarının yanında, evimizin güzel olan bir özelliği vardı: Aynı avlu içerisinde iman hizmetlerinin yapıldığı medresemizin de orada bulunması.

Veee tabii ki 70'li yılların ortalarında orada kalıp çok önemli hizmetlerde bulunan iman hizmetkârı rahmetli Ali Uçar Abi... Çocukluğumuzun en tatlı anılarından birisidir Ali Uçar Abi ve konferansları. Her zaman gü-leryüzlü, biz çocuklara çok şefkatli bir üniversite tale-besi. Şehir-şehir, semt-semt dolaştığımız konferansları unutulur gibi değil. Arkadaşım Yakup ve ben onun konferanslarının sonunda sahneye çıkardığı minik maskotlarıydık. Yakup Afşaroğlu:

Ben küçük biy askeyim
Şınılayda gezeyim
Vatanıma göz diken
Topuğumla ezeyim ▶

diye yere topuklarıyla vurur, onun sonrasında benim Saff süresinin 13. ayetinden نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَتَثِيرٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ “Nasrun minallahi ve fethun karib ve beşşiri’l-mü’minin” i okumamla sahneden inerdik. Yaşımız küçük olmasına rağmen bize o kadar kişinin karşısında bunları yaptırarak değer vermiş olurdu.

//

Ali Uçar abiyi o kadar çok seviyordum ki, okuma yazmayı öğrendikten sonra Risale-i Nur’u onun gibi okumak için çok çabalıyordum.

Ben de onu o kadar çok seviyordum ki, okuma yazmayı öğrendikten sonra Risale-i Nur’u onun gibi okumak için çok çabalıyordum.

Şimdi düşünüyorum da bizim çocukluğumuzda bize modellik yapan ne kadar hayırlı insanlar olmuş. Ne kadar şükretsem azdır.

Model dedim de Risale-i Nur okuma konusunda taklit etmeye

uğraştığım Ali Uçar Abi iken Kur’an-ı Kerim’de de Ramazan Kuru olmuştu. Onun mest eden okuyuşundan dolayı 10. cüzün ilk sayfasını ezberlediğimi hatırlıyorum. Hem de aynı tarz ve usulde.

Çocuklarımızın kimleri model veya örnek seçtiklerini takip etmek bizim en önemli kaygımız olmalı.

Vee annemle babam... İman ve Kur’ân hakikatlerini öğrenebilmem için verdikleri emeklerin dahi haklarını ödeyemem. Babam beni çocukluğumda kucağına oturtur ve Kur’an-ı Kerim’i de benim kucağıma koyar, öylece sesli okurdu. Ben Latin harflerinden önce o yüzüne baktığım mukaddes harfleri, babamın tatlı terennümü sayesinde okudum. Allah annemden, babamdan, Ali Uçar Abiden, Sevgili Alkan Hocamdan ve Üstadımın bütün talebelerinden ebediyen razı olsun. Amin...

Bize öyle güzel bir ortam nasib ettiği için Allah’a hamd olsun. ■

 NAZLI AKBAŞ

Yoktan bir evlât, benden bir anne

Dünya gözüyle olabileceğim en şahane şey oldum.

Bir gece yarısı, vücudumun derinliklerinde depremeler oldu. Cılız bir sesin sahibi ilk soluğunu alırken, boşalan yerine bolca sevgi, endişe, şefkat yığıldı. Bütün hücrelerime nüfuz etti bu duygular. Allah yoktan bir evlât, benden de bir anne yaratmıştı. O ameliyathaneden, prense dönüşmüş kurbağa misali, bir anneye dönüşerek çıktım.

Kucağımda elli santimlik bir insan vardı. İpekten teni her yeni şey gibi sıcacıktı. Pespembeydi yüzü ve hiçbir çiçekte olmayan, inanmadığım güzellikte bir kokusu vardı. En güzel şekilde yaratılıp elime verilen bu insan-cık, gelişile beni ehlileştirerek ve “en muhterem ve en mükerrem bir hakikate” mazhar edecekti.

İlk günlerde müthiş fiziksel acılar çekiyor, ama bütün varlığımla dayanıyor ve bunu hiç dinlenmeden ve hiç uyumadan yapıyordum. Tuhaftır ki bu bana hiç dokunmuyordu. “Kendim” sözcüğü benden bir hayli uzaklaşmış, var gücümle bir minik beden için uğraşıyordum.

Günler içinde Allah’ın bir çok isminin tecelligâhı ol-

dum. O bana süt bahşetti, ben o sütle rızık oldum, ilâç oldum, su oldum, şifa oldum, bal oldum. Kolumu şöyle “L” gibi büküverdim, o kupkuru dirseğimin içi yavru-ma yatak oldu, sığınak oldu, yuva oldu.

Sonra Serengeti düzlüklerinde bölgenin liderine dayılanan anne arslan ile akraba oldum. Ve kuluçkadaki tavukla ve süt veren inekle ve filize durmuş çiçekle... Annelik hasebiyle birbirine bağlanmış bütün yaratılmışlar zincirinde bir halka oldum ve tüm zincirin şefkati—ki buna bile benim aklım yetmiyor—onun ancak bir lem’ası olan rahmet-i ilâhiyeyi düşündüm. Şaştım...

Bir de bütün bunlara bakıp “soyunun devamı için” diyenler geliverdi aklıma. Bir daha şaştım. Benim bu kalbime dolan sonsuz sandığım sevgim olmasa, onu uykuda bile izlemesem, gördüğüm en şahane manzara onun gerinerek uyanışı olmasa, şimdilik bildiği tek keder gaz sancısı olduğu halde bile içim parçalara bölünmese devam etmeyecek miydi soyum? Sonra bunu diyenlere en güzel klişeyle cevap verdim içimden:

“Anne olunca anlarsın!”

Sen de dünyaya neden geldiğini anladığında yeniden doğmuş gibi olacaksın, fakat anlamak yetmez oğlum. Kalben inanıp iman etmen için şimdiden her gün dua ediyorum. Bu yüzden “İnanç” oldun sen. Biz anlatamazsak sana Rabbini, sen adına tutunup O’nu arayasın diye...

İnsan ol, nur ol, sapasağlam İnançlı ol, O’na lâayık bir kul ol. Gayrı her dem dualarımızın ve şükürlerimiz vücut bulmuş halisin, kabûl ol. ■

 ESMA EYÜPOĞLU

Mezar taşını kucaklayan ağaç

Eyüp Sultan mezarlığından bir manzara: Büyürken, bağrından çıktığı kabrin taşını bağrına basmış, sarıp sarmalamış bir ağaç. O da taşı bağrına basmış. Belki de bir çocuk mezarı, kimbilir? Berzah âleminden şehadet âlemine afacan bir bakış atıvermiş gibi.

Ölüm ile hayat bu kadar birbirine yakın, bu kadar iç içe. Ölüm hayatı, hayat ölümü kucaklıyor ve takdim ediyor. Ve birlikte pek de güzeller.

Ucunda ölüm olmayan hayat, Ebedi hayata açılmayan ölüm olur mu?

 ZEYNEP TÜRKÖĞLU

Soğukta ebediyet arayışları

Dondurulmuş halde dirilmeyi bekleyen yüzlerce ceset. Ve şu an hayatta olan pek çok talibi var bu işin.

Bir köpek üzerinde yapılan denemenin ardından, dondurulan ve donmayı bekleyen yüzlerce insan! İlk dondurulan insan bedeni bir Amerikalı'ya ait ve 50. yılını doldurdu. Donuk bir vaziyette cryo tüpü içinde dirilmeyi bekliyor! Ama zarar vermeden o bedeni çözümenin bir yolu da henüz bulunmuş değil.

Nasıl mı donduruluyor bu insanlar? Ölen insanların

damarlarına, en geç iki saat içinde, kanın pıhtılaşmasını engellemek için heparin veriliyor. Ceset buz dolu tank içindeyken damarlara giserol veriliyor. Ve ceset bir hafta sonra sıvı nitrojene yatırılıyor.

Sonra mı? Dirilmeyi bekleyen yüzlerce ceset. Ve şu an hayatta olan pek çok talibi var bu işin. Fitrî bir duygu, rotasını şaşırılmış. Ebede meftun fitratlar, daha doğrusu o fitratların bir süre içinde barındığı bedenler, kimyasallar içinde dirilmeyi bekliyor!

Nazarları sadece dünyaya dönük insanlar, ebedden bihaber, dünyadaki ölümsüzlüğe talip... Ama olmayan ve olamayacak bir ölümsüzlük. Zira yeri burası değil. Dünya bile ölüme koşarken, bu koca yaşlı dünyada ebedî iskâna ihtimal vermek ve talip olmak da neyin nesî?

Fitratın yalan söylediği vaki değildir. Evet her bir fitrat ebede meftundur ve kesretle talep eder. Nasıl midenin açlığı yiyeceklerle delâlet ederse, fitratın bu şiddetli açlığı da bâki bir memleketin ve ebedi bir hayatın varlığına mühürdür.

Risale-i Nur Külliyyatında insanın beka aşkı şöyle anlatılır:

“

Nazarları sadece dünyaya dönük insanlar, ölümüne koşan bu dünyada ölümsüzlüğe talip.

“İnsanın fitrat-ı zîşuûru olan vicdânî, saâdet-i ebediye bakar, gösterir. Evet, kim kendi uyanık vicdânını dinlerse, ‘Ebed, ebed!’ sesini işitecektir. Bütün kâinat o vicdâna verilse, ebede karşı olan ihtiyacının yerini dolduramaz. Demek o vicdan, o ebed için mahlûktur. Demek, bu vicdanî olan incizab ve cezbe, bir gaye-i hakikiyenin ve bir hakikat-i cazibedârın yalnız cezbîyle olabilir.”

Uyanık vicdanlar, beka isteğinin meskeninin bu dar, sıkıntılı, karışık dünya olmadığını ve olamayacağını görür. Nihayet bu ruh-u mü'minin gaye-i hayali ukbâdır, sonunda gidilecek olan ebedî âlemdir. Bu dünya ona ancak bir tarladır. Ta ki beka talebinin tohumlarını eksin, hidayet suyu ile sulasın ve ukbâya göndersin. Böylece Âlemlerin Rabbine, ebediyete ve bütün arzularına kavuşsun... ■

 EMİNE DEMİRTAŞ SİRKECİOĞLU

Vücutunda adem, ademinde vücut

*Güzel dediğimiz şeyler Allah katında
ne kadar güzel? Doğru dediklerimiz
ne kadar doğru?*

Önce dik duran tepsiyi aldı tezgâhın kenarından. Ne kadar ağırdı bu tepsi böyle! Tek elle tutmak imkânsızdı. Sessizce onu tezgâhın üzerine koydu. Sonra içine neler koyacağını bir bir geçirdi aklından. Gözü cam dolaptaki bardaklara takıldı. Evet, bir bardak koymalıydı içine. Hemen arkasında duran taburelerden birini çekti, çıkardı diğerlerinin üzerinden. Tezgâha dayanıp dolabı açtı, caaarttt diye bir ses geldi. Bardağa uzanırken bir kaçını devirdi, şangırt diye başka bir ses daha... Çok dikkat ediyor-

du, ama bu eşyalar da ses çıkarmayı ne çok seviyordu! Hepsini sırayla tepsiye koydu, tabak, çatal...

Sıra yiyeceklere gelmişti. Ne konuyordu bu kahvaltı tepsisine yahu? “Zeytin” dedi içinden, “zeytin koyayım. Peynir de konur. Reçelsiz olmaz, ıımm ne güzel bu çilek reçeli. Rengi de çok güzel.”

Hepsini tepsiye dizdi. Çorba tabağı tam tepsinin ortasındaydı. Tabağın bir kenarında zeytin vardı. Diğer kenarında ise peynir duruyordu, zeytin ve reçel her yerine bulaşmış bir halde. Reçelin çilekleri de tabağın orasına burasına serilmişler, yenmeği bekliyorlardı. “Ne güzel de görünüyor, ne güzel yenir bunlar” diye geçirdi içinden.

Tepsiyi var gücüyle tuttu ve yatak odasına doğru ilerliyordu ki, “çiçek” dedi içinden. “Çiçek koymadan götürmem bunu.” Yerde uzunca duran vazodan birkaç yapma çiçeği çekip çıkardı, tepsinin kenarına koydu. Evet, artık hazırды. Tepsiye tekrar bütün gücüyle asıldı ve yatak odasının yolunu tuttu.

Kısık bir ses tonuyla, “Babacığım, sana kahvaltı hazırladım. Hadi kalk” dedi.

Seslerin müsebbiplerini ararken bu manzarayla karşılaştım: Kızının sürpriziyle uyanmış uykulu baba bakışları, kendini ve yaptığı kahvaltı hazırlığı ile tepsisini sergileyen heyecanlı kız çocuğu halleri...

Asıl tepsiye geleyim. Evet, tepside neredeyse herşey düşünülmüştü. Bütün fikir mahsulleri ortadaydı. Fakat kelimenin tam anlamıyla “ortada,” birbirine girmiş, bulaşmış, karışmış bir vaziyette...

Bu manzara bana çok şeyi düşündürdü, bana çok şey anlatıyordu.

Aklıma kendim, çabalarım ve amellerim geldi. Oradan bura- ▶

dan duyduğum, okuduğum, güzel diye tepsime koyduğum “güzellikler, iyilikler, doğruluklar” var benim dünyamda da. Benim için hepsinin bir ederi var, “rahat ettirmez ama yolda da koymaz” bir hali.

Bir taraftan da bunlara bir hayli yüksek puanlar veriyorum. Yaptıklarımı da bir hayli beğeniyorum. Aramız iyi bunlarla. Peki, ben bunları niye yapıyorum, kendim beğeneyim diye mi? Yoo, hayır. Rabbim için yapıyorum aslında.

Peki, O beğeniyor mu? Kızımın masum halleri gibi, ben de yaptım derken karıştırıyor muyum çoğu zaman? Hattâ onun yaptıkları kendi masum dünyasının içinde makul ve dahi sevimliken, benimkiler nasıl görünüyor huzur-u ilâhîde?

“Güzel” dediğim ne kadar güzel Allah katında ve “iyi”, “doğru” dediklerim? Hepsini bir ihlâs eleğine koyduğumda, kaç üstünde kalabilir? Kaçı Allah’ın beğendikleri arasına girebilir?

Hem çoğundan zeytin-peynir-reçel bulamacı çıkmaz mı, biraz derinlerine indiğimde? Hani zaman zaman espri, mizah deyip neşelenirken birinin bamteline dokunmuşluğum yok mu meselâ? Kendi sevincimi paylaşıyorum diye kardeşimin noksan bir yanını ezip geçmişliğim. Hayatın mecburî işleri diye icat edip içinden çıkamadığım yığınla boş işlerim... Akıllanmadan ve usanmadan, zamanı ipe dizinin dizdiği düzeni hatırı sayılır çoklukta alt üst edişlerim.

Liste böyle devam edip gider muhakkak. Sonu da pek gelmez gibi. Ne çok tatlıyı tuzluya karıştırmışım öyle. Sonra da bir hayatın tadı kaçtı serzenişleri...

Sahi sadece bende mi bu haller diye bir de suçuma ortaklar aramaya kalkıyorum bazan. Suçuma ortak aramak ayrı bir suç, lâkin bakınca etrafıma ortak yok demek oldukça güç.

“

*Bizim güzel
bularak
yaptığımız
şeyleri ihlâs
eleğine koyup
eleyecek olsak,
kaç tanesi
eleğin üstünde
kalabilir?*

Daha büyük aldanmışlıkları başkasında görmek daha kolay sanki.

Bütün akrabasının, komşusunun hatrını sorup sayan, evdeki ailesini unutan babalar yok mu meselâ? Şefkatini yalnız kendi çocuğuna hasredip başka çocuklara acıyamayan anneler... Namazını kurtuluşunun akçesi sanıp yalanını umursamayan çalışan-işverenler... Akli ile ikna olmanın bedeni ile tasdike ihtiyacı olmadığına kendini inandırmış, dini vücudunu ve gözlerini örtemeyen gençler...

Bunlarla Rabbimizin huzuruna nasıl çıkarız?

Onun şefkatine, merhametine nasıl böyle teşekkür ederiz?

“Ama hiç yoktan iyidir,” “sonuçta bir çaba var.”

Evet. Fakat insanın kemal yolculuğu miraca kadar. Hangi basamak, hangi çaba için “bana yeter” diyebiliriz?

Hiçbirine.

Demek işe önce “var” saydıklarımızı, “yok” saymakla başlamak lâzım.

“Vücudunda adem, ademinde vücut” var insan benliğinin.

Sonra bıkmadan usanmadan daha iyisine yolculuk etmeli.

Ancak o zaman iyiyi, güzeli isteyip var gücüyle çaba gösteren, bu arada yüzüne gözüne bulaştıran fakat yine de mazur görülen masum bir çocuk gibi rahmetle muamele görebiliriz.

Vücudunda adem, ademinde vücut var insanın... ■

 FUNDA DEMİNER

Beklentisiz bir hayata alışmak

Bir yurt dışı seyahati sonrası Fırıncı Ağabey orada yaptığı ziyaretleri, görüşmeleri anlatıyordu.

Gençlerin ondan bir tavsiye istediklerinden bahsetti.

Fırıncı Ağabeyin cevabı:

“Kendinizi beklentisiz bir hayata alıştırın.”

Hepsi bu.

Hepsi bu kadar aslında: eli, kolu, gücü, sesi, soluğu kısa, bakışı sınırlı, dar ve yetmeyenlerden beklentiyi kesmek.

Oysa “Ben verdim, ben yaptım, ben sevdim”in karşılığı çok pahalı, hattâ bazan ödenmeyecek bir döngü. Çünkü daha fazlası bir yerde hep olacak ve beklentin hep o bir yerde olanın yollarını gözleyecek. Hangimiz yetiniyoruz ki bire bir verilenle? Bir'imize hep üç, üçümüze hep beş katlansın istiyoruz. Artıkça, geldikçe, oldukça, artmayanın, gelmeyenin, olmayanın peşinde biriken hayal kırıklıkları ile heder olan kalplerin faturasını dünyaya kesiyoruz.

Halbuki dünya “Umma ki küsmeyesin” (Alvarlı Efe) dersi veriyor ısrarla.

Ummayı kestiğin gün küsmeyi bırakacaksın diyor.

Umduklarına kavuşturacak tek Var'ı tamamen bulduğunda yokluğa yakın olanlardan vazgeçeceksin, beklediklerini karşılayacak olan Bir'i tanıdığına, beklentine beklemek ekleyecek olan çokları çıkaracaksın hayatından.

Umma ki, dünya/dakiler seni terk etmeden evvel sen terk edesin yüreğinden.

“Cenâb-ı Hak bir abdini severse, dünyayı ona küstürür, çirkin gösterir” tesellisi, küstüğünü dahi unutturacak kadar aksın kalbine...

Nesimî deyişle “Rızkımı veren Hüdâ'dır, kula minnet eylemem” soluk olsun her nefesine.

Umma ki,

“beklentisiz bir hayat” nasihati de karanlığa tutulmuş bir fener gibi olsun nazarına, niyetine, ömrüne... ■

Sümbül ile bir muhavere

Sordum sümbüle: Halin nicedir?
Dedi: Kuvveden fiile geçmede birinciyim, saymazsak kardeleni, o zaten ayrı bir kategori. Papatya lâle ben-den geri.

Dedim: Bu lâtif kokuyu nereden buldun?

Dedi: Âlem-i rayihadan.

Dedim: Pek güzelsin.

Dedi: Güzelliğim gölgesidir Cemil-i Zülcelâl'in esmâsından bir ufacak tecellînin.

Dedim: Müşevvikin nedir?

Dedi: Faaliyetteki şedit ve mütenevvi lezzet.

Dedim: Maksadın nedir?

Dedi: Zindandan bostana çıkmak, daneden sümbüle geçmek.

Dedim: Daha?

Dedi: Yeryüzünde nev'imin bayrağını dikmek.

Dedim: Nihayet?

Dedi: Feyyaz-ı Mutlak'tan bir suret, esmâsına bir mazhariyet-i münkeşife.

Dedim: Pek çabuk solup gideceksin.

Dedi: Hafız-i Zülcelâl, suretimi elvah-ı mahfuza hükmünde olan hâfızalarda ve bir türlü misâlî aynalarda hıfzeder. Tarihçe-i hayatımı çekirdeğimde nakşedip yazar, gelecek baharda neşreder, bu da bana yeter.

Dedim: Duân kabul olmuş. Sümbüllen gönlünce, ister mor ister pembe. ■

GÖKLERDE VE YERDE NİCE ÂYETLER
VARDIR Kİ, İNSANLAR ONLARA SIRT
ÇEVİRİR DE YANLARINDAN GELİR GEÇERLER.

YUSUF SÛRESİ, 12:105

